

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Phosphorvs sive Ioannes Baptista nativitas, vita, mors

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegiæ De S. Ioanne Baptista.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70001)

225
ELEGIÆ

De S. Ioanne Baptista.

LIBER I.

EXVLTATIO

S. IOANNIS IN VTERO.

Elegia 1.

B. Virgo Elisabetham, & Puer
puerum inuisit.

AD ELISABETHAM.

ANte diu tristes, hilares nunc clarior horas
Consecrat in partum Cynthia sexta tuum,
Aduhit illa decus nineis tam nobile bigis,
Inuideat Lunæ sol id ut ipse suæ.

Nempe gradu propiore suam quam tangit, Elisam

Virgo parens pulchri muneris auctor adit.

Scilicet insuetæ vouet omina mira salutis;

Fertque nouum puero, ceu pia mater opem.

Iamque volat, volucremque rapit quasi caprea, cursum.

Non mora, non requies, non petra tardat iter.

Saxa per aspra ruit, per & ardua, perque fragosa

Tesqua, giganteo facta superba solo.

Nam leuior Zephyris, leuiorque fugace carinâ,

Ac Aquilæ pennis ocyor errat Amor,

Quique oculo est radius, menti que celerrimus ardor:

Dic, Amor est alis & vigor ille meis.

Virgo viden? rapidis sibi quas puer addidit, alis,

Aduolat agnatos visere lata toros.

Illam quidem puerum gerit; at leue pondus eunti,

Nam puer ipse leuat grande laboris onus.

P

line

Hinc agili volitat pede virgo simillima ceruæ,
 Quem dare frena putes, pufio calcar agit.
 Quippe puer marri, pueri sine pondere pondus,
 Dic, vbi flos ramum prægrauat ipse suum?

Elegia 2.

Ioannis adhuc rei querela, peccati
 agnati expiatio & ardor vtero
 materno erumpendi, vt
 Christum adeat.

A H! puer infelix primæui criminis heres,
 Cui scelus est nasci, cætera vita mori!
 Cur ego non natus, vinculis innascor, & orco?
 Vt quid adhuc viuam; mors cui partus erit?
 Non merui, & graue crimen Auus meruisse nepotem
 Cogit, & in panas imperat ire suas.
 Hinc æquæua reo succreuit echidna nepoti,
 Quam genuit primo crimine fœtus Auus.
 Hinc vel abusque rudi vinxit dolor improbus ortu,
 Morsque catenatâ compede vincula tenet.
 Damnatuſque prius quam natus is aggemit orco.
 Sic mihi vilis eras paruule velle queri.
 Et quem non ea fors nocuâ prædamnat in aluo?
 Teque adeo fontis quem scelus vrget aui.
 Sed bene consuluit primis spes alma querelis.
 Publica mors alijs, fit tibi priua salus.
 Esto, cauâ paries nunc diuidat inuidus aluo;
 Et geminâ dispar claudat vtrumque domo:
 Sic ramentem absentem IESVS contingit alumnum.
 Quò pes ire nequit; dextra medentis adit.
 Fratris enim gremio concretam è crimine pestem
 Eximit, & medico diluit imbrem scelus,
 Seu potius labem sacer expiat ignis ocelli,
 Exuritque reis atra venena fibris.
 Et nigra corda sacrâ face lustrat, & imbuit igne
 Calite, quo purus luceat inde decor.

Altera nunc facies, nunc vertitur alter & ordo.
 Præcoce iam gestis spe celer astra sequi,
 Scilicet ægregijs cui vis viget enthea flammis,
 Ire paras rapido pulchra perausa gradu.
 T'en retrahat nexus, longæque coërceat horæ
 Circulus, ardenti quem Deus ore trahit?
 Non ea mens puero. primo qui maximus ævo es,
 Sustineas arcto carcere parue premi?
 Sed quid agas? captiua negant vestigia cursum.
 Lingua tenax vocem; viscera clausa viam.
 Callidus, es noui, quantumuis vincula stringant;
 Erumpet roseo carcere victor amor.
 Grassatur ferreo ille gradu per tela, per ignes;
 Nec teneri vincet mollia sepra sinus.
 At cecidit spes cassa, tenent, longumque tenebunt
 Vincula pennatos insidiosa pedes.
 Sed quid vincla nocent? geminos vt vinxit amantes
 Qui stat Amor mediâ compede, liber abit.

Elegia 3.

Ioannes ardet materno gremio prorumpere;
 pere; vt Christum coram salutet.

IOANNIS QUERIMONIA.

D Extra benigna mei mihi si quid donat IESV;
 Inuida fors læuo stans pede ferre vetat.
 Plura tui tenero bona quam quis credat, in ortu;
 Et quam quis credat, vincula plura fero.
 Scilicet includunt arctis imperuia claustris,
 Viscera me, blando quem puer ore vocat.
 Non tulit hoc, animo qui viuividus excubat, ardor;
 Nec feret infestas ianua clausa minas.
 Rete scarus, caueam captiua lacessit aëdon,
 Agnus & è septo liber in arua ruit.
 Idalium fidus medijs erumpere nimbis
 Gessit, & aura breui nescit in orbe premi.

R ij

Et pte.

Et premar ac perimat? mihi mors breuis ista sub aluo
 Fit domus ah! lucis spes vbi nulla micat.
 Si sim stella; prius quam sol caput exserat astris,
 Fulsero nunc. orto fulgere sole nefas.
 Vos ô felices animæ! contingere I E S V M
 Queis datur; infelix ast ego vincla traho.
 Quæ nondum peperit, mihi mater acerba dolores
 Quot parit, omne fugę dum mihi claudit iter!

Elegia 4.

Ioannes pugnat in vtero materno vt
 exeat, & Christo præcurrat.

Magnus vbi paruum properas inuisere fratrem,
 Adspirans oculo iam propiore iubar:
 Ardet hic, indignamque arctâ luctatur in aluo,
 Oppugnansque fores irrita bella mouet,
 Iamque ferox animi partes se versat in omnes,
 Vota sed in læuam non benè dextra cadunt.
 Quid? fedeat surdo sub carcere vincus, & infans
 Interpretis verbi lacteus? ite more,
 Stat noua cepta sequi pulchrum meditata triumphans
 Vt pæana canat, vox modò muta puer.
 Inuia claustra redux validis adsultat in armis,
 Rimaturque cauum paruulus hostis iter.
 Alternò teneros rursus quatit impete muros,
 (Pes aries, varias doctus obire vias.)
 Rursus at in vanas fractus ruit imperus iras,
 Spes in vota redit irrita; bella silent.
 Quid faceret viuâ captiuus compede miles?
 Multa gemens aliud tentat, & vrget iter,
 Et licet agnatas accudat noxa catenas,
 Emicat in tacitas libera lingua preces.
 Heu! quid adhuc lentas tardat nox inuida lunas,
 Et fraudat celeres ad pigra fræna rotas?
 Et tot auara breui claudit mors vota sepulcro,
 Spemque intempestâ nube sepulta premit?

En, rediuiua dies rosco præluet Eoo,
 Et pueri pulchri lucet ab ore salus.
 Si sol tam celeres agili rapit orbe quadrigas:
 Lentus ego seris lucifer ibo rotis?
 Ibo celer, celer ibo. sequar pede præpete. pulchrum
 Si Deo: it cursum; quid reses vmbra moror?
 Cur ego tarda traham nonæ fastidia lunæ;
 Sol vbi sub grauida Virgine pulcher adest?
 (a) *Deus Deo: Platonis dictum à Dieu, id est*
errere.

Elegia 5.

Ioannis querela in vteri angustijs
 AD MATREM SVAM.

Figit & vrit amor volucri præcordia telo;
 Et tacitæ carpunt viscera nostra faces.
 Et genitrix me dura specu secludit opaco.
 Dum properat certam pulsio frater opem?
 Quam gnato non æqua parens! grauis orsa catene
 Texit; at intextas pes secat iste moras.
 I mora. magnanimum vis nulla retardat Amorem.
 Ferrea victor ouans claustra refringit amor.
 Victor iò perumpo viam, puer ipse puello
 Suggester alternam, quæ iuber ire, manum.
 Hoc duce, perfringens tot vincta repagula nodis,
 Ocyus inuadam pulchra per ausa viam.
 Obuia tum victor dabo mille suauia Christo.
 Osculaque alterno pignore mille legam.
 Purpureo ah! rursus laqueo me innectit & angit,
 Bis rea facta parens, quæ dare debet opem.
 Vt quid adhuc iustor lunæ cum cornibus? ibo.
 Ibo celer Christo (sol meus ille) frui,
 Auricomum ceu caltha sequi comes aurea Solem
 Gestit: Et ipse pari te puer arte sequar.
 Anne tam iustis (quid tardas inuida?) votis.
 Non bene maturas, quod male cessat opus.

P iij

Ergo

Ergo negas gnato; flori quod verna dat Eos?
Præ gnato pretium flos tibi maius erit?

Elegia 6.

Toto corporis gestu Deum loquitur Ioannes.

O quam spes tenere blanditur amica puello,
Omne ceu certo, nec tamen vlla litat!
Nescio quæ medio lux emicat obuta nimbo;
Spes erat, elusit spem maleuada fides,
Me tener argutis IESVS adspirat ocellis,
Ac me pæne manu tangit, & vrit amor.
Iamque meo prælustre iubar promittit honori,
Sol micat, orba tamen solis imago queror.
Heu! ego vel medio caligo sole salutis.
Cerne, meum pernox obsidet umbra capit,
Vincla piros quid adhuc tardant agnata labores,
Et tero stans vitæ limine, mortis iter?
Ergone sic viuo mater mihi versa sepulcro est?
Quæ mihi de lethi compede vita fluet?
Qui piceam cæco depellat pectore nubem,
Abrumpatque moras, hei mihi! nullus erit?
Nullus erit? nullus? supplex imploro Tonantem;
Arque preces vinclis implico mille meis.
Sed nusquam radius superâ fellacet ab aulâ,
Nubila candenti qui fecerit arra face.
Quid tandem? laceris spes degener ingemet alis,
Nec potis vlla grauis vincere cura moras?
Discolor etiam nouas iam cura recurrit in artes,
Vis si nulla iuuat; fraudibus vsus erit.
Ergo perenne canam, qui Vox eo præuia Verbo,
Quid? loquar hoc verbum, nescius ipse loqui?
Sic tamen aggrediar primæui munus honoris,
Anteuolans tardos quos trahit hora dies.
Sit breue quid corpus; sed vox immensa per orbem
Ampliat innumeros ad mea plectra sonos,

Vi tonat

Ut tonat æthera minas, vastumque per alta volutat
 Murmur, ad Eoas Hesperiasque plagas :
 Sic & ego grandi prouoluam voce sonores,
 Queis tremat emoto mundus vterque solo,
 Insuper ætonitis (audax quis crederet?) vmbri
 Irrumpet stygias & fragor iste fores,
 Si nimis hoc; nec enim pueri vox blanda procellas
 Detonat, aut instar rurbinis arma fremit;
 Ecce, cano teneris quid nescio lene susurris;
 Factus ego turrur, seu magis Attis auis.
 Quantus honos! Verbo quod sum vocalis Aëdon,
 Et didicit I E S V M cor quasi lingua, loqui.
 Hæc vbi sit quæris? vincito ne quare palato,
 Apra Deo cunctis artubus ora canunt.
 Cui lyra fit corpus, quot corpore diuido fibras:
 Inde tot impellunt & mea plectra fides.
 Vix denas numeres cytharæ sub pectine chordas;
 Mille sed in chordis cor mea vota canit.

Elegia 7.

Ardor adeundi Christi in Ioanne.

VOX IOANNIS.

Victor adest mundo qui vincula rumpat athena.
 Et me purpureus cippus & angor habet?
 Sol micat hinc; & adhuc intempestiua silet nox?
 Ite pedes; diâ lux face signat iter.
 Ut quid adhuc lento pigra luna senescat in æuo,
 Si mihi nunc rapido fit sata sole dies?
 Moliar arte fores, erumpam promptus, & acer
 Do caput in casum, moliar arte fores.
 Quid moror? eluctans valido pes ariete claustra
 Impulit, illa labant; sed sera vincta tenet.
 Aurea felici frondescit epistola lauro,
 Et miser ignoto nuntius orbe sedet.
 Ardeo, range latus, gelidas cor anhelat ad vndas;
 Et cupidam fraudant vincla maligna manum?
 Gliscit amor, propiore legi iuuat oscula tactu.
 Quo celer it Verbum, Vox eo tarda sequar &

P. iiii

Exponit

Exponit dominus cælum venale sub hastâ,
 Et silet elinguis paupere præco specu ?
 Gratia pacali præcingit fronde tribunal;
 Et qui vincla reis addita soluat, abest ?
 Pulcher hymen, pulchra de Virgine floret IESVS;
 Et gemit obscuro pronubus ipse toro ?
 Dum queror: è motis tremuère repagula claustris.
 Currit iò, certè currere gestit amor.
 Currere gestit amor, pia donec ad oscula Christi
 Iunxero nectareis nupta labella genis.
 Me quocumque trahet, sequar illice vincus ocello,
 Hinc radius cordi blanda catena meo est.
 Vinciar hoc radio! radius dum crescit in astrum;
 Crescet ab hoc astro fulua corona comis.

Elegia 8.

Desiderium fruendi Christo in Ioanne:

IOANNES AD CHRISTVM.

O ego te quando rerum dulcissime ? quando
 Astringam tenerâ lactea colla manu ?
 O mea spes ! ô vita, salusque ! ô ignis, & astrum !
 O quot sub grauido pectore vota tument !
 O ego quas lacrymas ! quæ suauita, & omnia vitæ !
 Quos ego complexus, vincula tincta fauo !
 O quot ego his oculis soles decerpo ! quot ignes !
 Ne nox ora premat ; corda nec vrat hiems.
 Astrifer innumeris oculis licet ardeat æther ;
 Paruule plura tuis sidera duco genis.
 Non ego mille dies numero, longosque labores,
 Annua quos lentis cura reuoluit equis.
 Nec mea spes seros sua vota recudit in annos.
 Appulit huc subitum lux inopina iubar :
 Grandæuumque nefas, & auita piacula purgat:
 In puero pueros quid nisi pura decent ?
 Nulla reum si noxa grauat iam digna catenis ;
 Vt quid adhuc noxæ me rea vincla tenent ?

Intexitque

Intexitque suo me mater auara dolori.
 Dic, alios compes stringat iniqua pedes.
 Si finis; abrupam, lex obstrepit aspera lethi.
 Nil mihi cum letho, mens cui plena Deo est.
 Quid traho longæuos ad ferrea pensa labores,
 Cui radio tangit cor propiore puer?
 Et cui cor dulci flos nectaris imbuit imbre,
 Non sine luce, faui quæ simul instar erit.
 Quot meus his radios prælibat ocellus ocellis;
 Et mens illecebris ebria deliquit!
 Quid si porro sinas, largâ mens hauriat urnâ
 Hoc de fonte merum, tum mare dulce fluat.

Elegia 9.

**Nondum natus Christo viuit Ioannes.
 Ioannes ex utero matris adloqui-
 tur I E S V M.**

VT puer est, queritur quid nescio flebile vates;
 Voluitur arcanis muta querela labris,
 Sed quid opus linguâ, linguæ de fugacibus auris?
 Flens oculus tacitis cuncta loquetur aquis.
 Quid loquitur, quæris? placido persuadet ocello,
 Et vocat amplexus ô puer alma tuos.
 Quâ licet, ire lubet, quid adhuc moror? ite catenâ.
 Eia celer volucris spes pede rumpe moras.
 Claustra vetant, sed perspicuâ qui lucet ab aluo,
 Ille mihi tenui murmure dicit, abi.
 Promptus abi, victorque reis erumpe latebris.
 Si via septa fugæ est; vis breue rumpat iter,
 Qui præcul immensum spatians eludit in orbem,
 Includi modico limine nescit amor,
 Victor amor rerum; cui non caput ille triumpho est?
 Et pede captiuo vincula serua trahit?
 Effringam, rigidis sed nexa repagula claustris;
 Stat manus in manicis, compedibusque pedes.
 Sic tamen erumpam, per & inuida & inuia rerum.
 Quâ præit hîc Verbum, vox neget ipsa sequi?

P v

Ibe

Ibo comes, comes ibo. Deum, si vincā palato
Lingua sedet, membris omnibus opto loqui.
Sic tibi nunc viuam, vix dum qui viuo parenti,
Tu puer alme parens me tibi saepe paris.

Elegia 10.

Ioannes ante suam natiuitatem
mira agit.

P Arturit alma parens. exspectas virgo querelas?
Plaudē. puer matri gaudia sera parit,
Aureus ille puer, primo qui maximus ortu,
Quem coluere nurus, quem coluere viri.
Mente virum sapit ipse, rudi vix sensus in quo
Clauditur: ē clauso carcere liber abit.
Currit, & angustā pes heret compede victus.
Ludit, & adstringunt vincula curta manus.
Cor micat exsultim iua cui vix cordis imago est.
Ante canit preco; quā tuba nata fuit.
Ante chorū ducit, thalamus quā limina pandat.
Ante canit; plectrum quā manus arte regat.
Astra subit, necdum terris qui serpere cepit.
Ante tubam victor premia clara rapit.
Nox graua; & roseo iam Prosporus emicat astro.
Necdum gemma tumer; foeta stat vua mero.
Iamque auido pede currit, & igneus ambit IESVM,
Iamque tenet metam; nec via pandit iter.
Caestes prius haurit opes, quā colligat artus:
Ante Deo; vitā quā sibi tiro sapit.
Entheus ante pio cor spiritus imbuat igne;
Ignea quā toto corpore vena fluat:
Occupat ante decus regni; quā corporis vsum.
Inclususque vtero sidera liber adit.
Et regit arma; prius quam dux sit idoneus armis.
Et rata palma viret, nec sibi pugna stetit.
Ac media de nocte videt sibi surgere solem.
Pene prior morbo, certa medela venie

Quis

Quis non attonito decus hoc miretur hiatu.
 Quale feret vates nullus, & ante tulit.
 O puerum! sed non puerum, miracula rerum
 Cui tot in obscuro carcere vt astra, micant
 Qui potis est miris sic omnia verte re formis;
 Mirus hic inuerso viuit in orbe puer.
 Quis neget? ecce nouos inuertitur orbis in orbis.
 Lex verus ipsa nouæ gloria legis erit.

Elegia II.

Ioannes ardet ex vtero materno elu-
 tari vt Christo fruatur.

A D M A T R E M.

Q Vis dabit vt duro genitrix quem carcere claudit,
 Inuida victrici rupero claustra manu?
 An tristes trahit ergo moras vox nuncia gaudi?
 Numen adest; & amans numine tardo frui?
 Vt quid enim surdis mera nox caput obsidet vmbri?
 Quem prope sol tangit, cur sine sole gemat?
 Inuideat puero natura nouerca salutem?
 Inuidet, ac miseris prægrauat ora modis.
 Scilicet inuisas offundit vt vmbra, tenebras,
 Traduce facundum crimine crimen Aui.
 Fac, propior socio contingam lumine lumen;
 Ni facis ah! vmbra iam minor vmbra cadam.
 Annis? ô! vinculis dolor illigat a rümnoffis.
 Restat adhuc rennis luna terenda rotis.
 Orsa ter illa, suum ter & illa retexet honorem;
 Ante meum festo quam iubar igne fluat.
 Hei mihi! ter deno spatiam vel longuis anno.
 Non horas, numerat pun&a perennis amor.
 Cur pigras numerem lunas lunæue labores;
 Cui mora quæque moræ sæcula longa facit?
 His oculis lucis fons aureus ardet IESVS;
 Et mihi nox vmbra lumine cassa caput.

Virgo.

Virgo, puerque nouis ambo vos sidera seclis,
 Vos precor in tristi spargere nocte iubar.
 Si tot inerrantes sol pascit in æthere stellas:
 Fas sit, ut & terris Phosphorus alter eam,
 Et mihi lux propior celerem maturet Eoum,
 Non properet sol in Virgine lucis iter?
 Soligenis ubi virgo regit sacra fræna quadrigis;
 Ceu stimulis, radijs quos vibrat, urget equos.

LIBER II

VITA IOANNIS.

Elegia I.

Vbi Vox Ioannes nascitur, Vocis patres
 adhuc obmutescit.

IAm sterili (mirum) seges emicat aurea campo,
 Lactea cui sicco germine vena fluat,
 Cui mendax vteri spem sæpè iuuenta fefellit,
 Marcet in exsanguis mæsta senectæ gelu.
 Et ceu flos moriens animas expirat odoras:
 Exprimit extremas tristis Elisa preces,
 At quod non peperit sol tot vertentibus annis
 Id parit ad paucos luna nouena dies.
 Exhaustis ubi iam spes excidit vltima votis;
 Quam minimè speres, sera dat hora fidem.
 Nunc anus alba parens (coruo res rarior albo)
 Parua mora est, partu dulce leuabit onus.
 Germinat in florem defœtæ bruma senectæ,
 Cui gravidum seluet Cynthia nona sinum,
 Conscius interpretes Verbi, & Vox vltima priscis
 Varibus, ut Verbo sit tuba prima suo.
 Gratulor hoc equidem, valuisque attexo corollam:
 Deque sinu, & calatho liba, rosæque pluent,

En, ians

En, iam mœsta diu sterili de flore iuuentæ
 Gaudia maturâ fruge senecta parit.
 Antiquusque ignominia pudor, atque doloris,
 Fœdâ seges, partus gloria sera venit.
 Sed fons dulcè liquens quid nescio fundit amari.
 It dolor vt læto turbida vena toro.
 Scilicet infranant captiuam vincula linguam,
 Palpitat informi murmure iussa loqui.
 Florentesque toros tristi mors occupat umbrâ,
 Seu potius matæ mortis imago premit.
 Turpè quid obscuro pater ore remugit & infans
 Hæret, hiatque cauo vox quasi bruta specu?
 Nec potis exrundi moroso sermo palato;
 Nunc vbi vox verbi nata sonante domo est?
 Siccine iam natus puer (ô scelus!) ora parenti
 Inuidet, vt surdâ vinciat illa serâ?
 O pudeat gnatum, pudeat sine voce parentem!
 Lis sibi quàm discors! hic filer, ille sonat.
 Parce, quid obrurbas? nil tale quid ausus alumnus,
 Nec potuit, nedum crimina tanta velit.
 Qui filer hinc pater, ipse sibi sua noxa, vel error,
 Suppliciumque suum est, sed puer iste salus.
 Audio iucundos iam libera lingua triumphos,
 Plaudit iò, muto vox vbi nata sinu est.
 Nunc age iucundos pater, ô pater euge, triumphos
 Plaudè, puer dixit, nec mora, plaudis iò!
 Ludit in enodi iam libera lingua palato,
 Officiumque manus occupat apta loqui.
 Alternusque pari puer hinc, pater inde, susurro
 Fit chorus, at IESVS ipse Choragus erat.

Elegia 1.

**Nato iam Ioanne adhuc mutus
Zacharias.**

P Laude pater, gelidæ spes floret amœna senectæ,
 Certa venient diui gaudia, plaude pater.

Vox erat

Vox erat in cursu, tenuere silentia linguam.
 Lingua sub obscuro carcere vincita sedet.
 Quippe Deo, & puero qui credere nesciit error;
 Error, siue timor, vincula cœca dedit,
 Ille patri linguam strictis compescit habenis,
 Accuditque reis dura lupara labris.
 Exciderit dubito, spes omnis & aura labellis,
 Aura repercussos fingere docta sonos.
 Nona senescentem iam luna retexuit orbem,
 Quæ toties nasci visa sit, atque mori.
 Et vox frustrat adhuc elingui verba palato,
 Ac ferit os bruto murmura balba sono?
 Nascere magne puer; viduæ spes fera senectæ:
 Quot lunæ, tot & hæc sæcla doloris eunt.
 Nascere, quid tardas modò tam celer ille choragus,
 Qui crispas agili mobilis orbe pedes?
 Nascere iam tandem, nonæ post tædia lunæ,
 Opportuna nouam iam vocat hora diem.
 Numquid abortiuo stat cruda puerpera fœtu,
 Nec spem maturo germine fructus alit?
 Hinc mutus pater, inde parens applorat, & ardens
 Innuit ò flammæ ille, vel illa suas.
 Vris, & heu miseris tardas solaria canis,
 Quamque parens ægro corde meretur opem.
 Huc ades: ò quid abhuc te vis premit inuida claustris,
 Atque tenent vinculi nescia vincula pedes?
 Ruperis angusto luctantes carcere nodos,
 Rumpet & elingues libera lingua moras.
 Quid? necdum tremulis pater impulit ora labellis,
 Vox cui viua puer, candida sæcla canit?
 Si lyra pulchra puer; puero pater accinat infans,
 Ipse tacens puerum qui dedit esse lyram.

(a) Zacharias factus mutus quia Angelo credere
 noluit prolem promittenti.

Elegia

Elegia 3.

Ioannes puer & Zacharias.

ECHO AD IOANNEM.

Semper an ergo rudem frenabunt vincula linguam ?
 Nascere, & arcta piâ fræna recide manu.
 Nascere, quid seras partum suspendis in horas?
 Quis scit an è partu vox sititura tuo?
 Nasceris. ô felix ! mutæ decus ipse senectæ.
 Quod toties tellus orba, vel astra vouent,
 Vocalique parens nunc erudit ora palato,
 Atque recens nato dulce propinat aue.
 Mira fides ! gnatus, pater, ô pater, exeo, clamar.
 Eluctansque sinu, patris in ora ruit.
 Quaque ruit, teneris secat vnguibus oris habenas,
 Dux ego vox, inquit, me duce, discet loqui.
 Fare, quid ô turbas ? tali sere verba magistro,
 Nolo parens fileat, Vox cui gnatus erat.
 Audin' ? ambo pari conspirant corde susurros:
 Alternatque pares ille, vel ille sonos.
 Ipse parens puero, puer accinit ipse parenti,
 Alter iò plaudit, plaudit & alter iò.
 Vt sonat aura loquace repente voluta cauernâ,
 Æmula cui mimis adsonat aura petris,
 Alternosque refert reparabilis ordo susurros,
 Hinc vox, inde redux vocis imago specu.
 Sic bene si spectem (ni mens me fallit, & auris)
 Par hinc aurâ sonat, sed sine rupe sonat.
 Et vibrat, alternoque vibrans hinc inde flabello,
 Lingua sonora cauo ventilat ore sonum.
 Vox patris vna, puer salue, puer inclyte salue.
 Reddit aue concors vocis imago puer.
 Littera si qua sonum fors vna, vel altera mutat ;
 Esse patris salue pufio credit Aue,

Elegia

Omnia in natiuitate S. Ioannis exul-
tant, qui Christum nasciturum
denunciat.

Candida lux atro discussit nubila cælo.
 Ille venit puro qui secat igne diem.
 Natus iò pueri puer obses, & augur Eoi.
 Hic canit æternum quod vouet ille iubar.
 Non si mille tubis sua sidera verrat Olympus,
 Litteraue ex omni fulua fluat radio;
 Omnis & in virides linguas nunc induat arbor,
 Quot numerat syluis aura susurra comas;
 Haud queat æthra loqui, tellusue tot obsita linguis,
 Quæ puer hic festâ gaudia voce canit.
 Nuper vt exultim trepidâ plaudebar in aluo
 Paruulus, argurum ludere doctus opus:
 Hoc duce sic puero, fausto nunc omine mundus
 Aurea venturo numine sæcla canit.
 En, geniale iubar liquidas transfundit in auras
 Sol; vbi stat læto nata lucerna die.
 Nunc pecus omne thymo saturum, vel rore marino,
 Voluit inexpertos præta per alia choros.
 Gestit & herbosis lenis agnus, & agna viretis.
 Agnus iò Agni principis augur adest,
 Natus iò sacras qui fontibus auguret vndas.
 Id sonat argutis riuus, & amnis aquis.
 Siqua diu tristi silet obsita nocte cauerna,
 Accipit insuetum, seu petra clara, diem;
 Exsultantque humiles valles, montesque superbi,
 Altius atollunt læta per astra caput.
 Ille venit, planis qui molliat aspera campis,
 Ac æquum facili tramite libret iter.
 Auricomo de sole trahit noua caltha colorem,
 Lenè tremunt rubri pendula fila croci.
 Diues humus varijs intexit semina formis.
 Nascitur, æthereas qui seret vber opes,

Et Libanus placidis loquitur sua gaudia ventis,
 Cui viridi comit fronde corona caput.
 Gaudia purpureo rosa pandit amena labello,
 Et patulis narrat ver sua dona rosis.
 Natus. iò natus, sua cui manus indice signet,
 Dulce decus terris, quod noua sæcla uouent.
 Applaudit placido Zephyri leuis ala susurro;
 Æolysque sonant frondea regna tubis.
 Ludit, & alterno certantes pondere cedros,
 Vertit in umbrosos sylua canora choros.
 Accinit & resonis auræ caua filia saxis,
 Littoreoque redux murmurat vnda mari.
 Et quis non hylari plausu sonor excitat aures?
 Quis fileat, Verbo Vox vbi nata præit?
 Ut genuit tetrico tot mœsta silentia vultu
 Mundus; iò felix nunc tuba lata canet.

Elegia 5.

Ioannes in deserto adhuc puer, om-
 nibus delicijs, sed cœlestibus
 circumfluit.

AD IOANNEM.

Desertis quocumque trahis vestigia campis,
 Quaque vocat teneros mater Elisa pedes;
 Sidereas circum proceres glomerare videres
 Agmina, perpetuis agmina nexa choris.
 Hic preno caput obsequio se sponte puello
 Subijcit, in puero fit Leo pané puer.
 Miris abit lustris lupus, & lupa raua latebris
 Cedit, & hinnulei mater inerma specu.
 Pardus & ipsa suis iam pardalis emigrat antris.
 Ponit & immanes tigris amica minas.
 Cerua simul sancto lac exprimit alma puello.
 In puero hic hinnum credidit esse suum.
 Denique frondosis Syriæ frondentis asylis,
 Alta quod antra præmunt, densa vel umbra tegit.

*Ms P.
 P. Joseph
 Anselmi*

Q Aduola

Aduolat, & molli pueri vestigia linguâ
 Prælambit, tenero fractus amore lupus.
 Inclinant & amœna suas palmeta coronas,
 Submittitque pari Cedrus honore caput.
 Omne caput fontes, amnes sua cornua tollunt:
 Prona sed vna suas Naiados vndat opes.
 Ima labrusca diu, caput exerit ardua cœlo,
 Et dulcis sterili vitæ racenus abit.
 Inque vvas hederæ stirps educat alma corymbos.
 Et rubet ignotis picta myrica rosis.
 Glandiferam pomus comes induit obuia quercum,
 Vlmus alit succis ebria poma suis.
 Quot numerat Crispos penna Zephyritide fluctus
 Æolus, aut tremulas ventilat aura comas.
 Et tot delicias legit hinc, legit inde puellus,
 Hic, vbi delicijs spes sibi nulla viret.
 Ne mihi quis puerum desertis credat arenis
 Degere, cui pauper laura sit aula specus.
 Si breue quid saxi magnus quo secubat, hospes,
 Temnis: at hoc ingens hospire crescet honos.
 Non ego prætulerim tali Salomonida, arces
 Spelæo, Superum quod chorus ales obit.
 Sol tot vt astra breui vidit radiare cauernâ:
 Rupe sub hac, paruum credidit esse polum.

Elegia 6.

**Ioannes Christum aqua Iordanis
perfundit.**

Nunc istis erit vsus aquis, quas voluit Iordan.
 Influet angustum lympha beata caput.
 Quantus honos! ibunt Nymphæ contingere Numen,
 Nymphæ, queis auro carior vnda fluet;
 Pulchrior & gemmis, nitido decor ibit in imbre,
 Purus vt attigerit candida membra liquor.
 Puluerens situs ergo Deo vestigia fuscet,
 Aut pingui domini planta fiat vncta luto?

Hic

Hic mera mundities, nitor ipse nitoris, & ipse
 Candor inest. & tu pura lauacra paras?
 Dic, quid agent castæ ripâ e Jordanide Nymphæ,
 Si niueo Christi corpore squallor abest?
 Nos potius putri queis vita sepulta lacunâ,
 Diluat albenti prouida Nymphâ manu.
 Nos siquidem miseros atro sub dente draconis,
 Turpibus incestat putida Lerna probris.
 Eia, nigros niueis Lymphis simul hos, simul illos
 Imbue, queis vitæ lymphida vena fluat.
 Mirabor nitidum turpi modo puluere pectus
 Laueris; Alpinas iam superare niues.
 Sed potius riguâ Christi caput impluc dextrâ,
 Sic iubet, i; facili iussa faceisse manu.
 Et si nullus erit squallor, tamen eluc nullum.
 Inde decora mei forma nitoris erit.
 In caput hoc, si fons Jordanide depluet urnâ;
 Appluet in corpus riuus vbique solum,
 Quin etiam totum septemfluus ibit in orbem,
 Fons, sed inexhaustis qui satur vndat aquis.
 Non qui de Libano riguos decurrat in agros;
 Sed cui de cœlo lymphida vena salit.
 Ibit iò Jordan Nilo non parciôr amnis,
 Cui septem geminis gloria manat aquis.
 Idque vbi Christe tuum lymphâ rugat vberè corpus.
 Vnde sacer toto defluat orbe liquor.
 Quale decus! totum lauis hoc in corpore mundum!
 Ceu par diluuiò, tantula lymphâ foret.

Elegia 7.

**Iræ diuinæ fulmen in Iordane
Ioannes exstinguit.**

QUæ procul herbbsâ ripâ fecundus & aluco,
 Denarat Isacidum Nilus, & arua rigat;
 Puluis humo surgens liquidâ sub nube Tonantem
 Vmbrat, & affusus vndat vt imber, aquis.

Q ij

Prò

Frō Superi facinus ! remeraria dextera numen
 Tangit, & haud æquo perluit amne caput ?
 Hoccine terra ? meas sed quis soror adstrepit aures ?
 Vltor an ardentes flammāt in arma globos ?
 Specto tremens. tremulis hinc inde micantia flammis
 Fulmina. flumineam quis mihi fundet opem ?
 Palleat antiquis cui mens gemit anxia noxis.
 At tu parce metu, mens cui pura probro est.
 Terror, & vltor abest. vox blanda su surrat, I E S V M
 Tinge. lauat nigras candidus agnus oues.
 Quæ lauat vnda Deum, mundo de vertice ducit.
 Munditiam his mundus purior exit aquis.
 Certa salus hoc amne natat. tu puluis ad amnem
 Cum pluis ; extinguis cœlite fulmen aquâ.
 Nonne vides. ? sæuum diui posuere furorem,
 Quem verus accendit per noua bella scelus.
 Claudite iam riuos. sat tela bibere liquores
 Purpureos. albis gratia manat aquis.
 Fulmineas nusquam Iouis excutit armiger alas
 Blanda sed hîc blando fonte columba sedet.
 Qualis, vti memini, viridi cum fronde columba
 Omina Noæ rettulit alba rati.
 Illa spei praesens, partēque sequestra salutis,
 Pacis & interpres, pacis & obses erit.
 Hîc Deus egelido restinguit flumine fulmen.
 Vt bibat e puro pura columba lacu.
 Christus vt hunc tetigit, non vsquam vena liquoris
 Suauior vlla sapit nec magē tuta salus.
 Totus vt ipse Deo sit mundior hostia mundus
 Queis lauet hunc, istas consecrat agnus aquas.

Elegia 8.

**Baptismus Christi scelerum dilu-
vium expurgat.**

1. *Vbi iam Noëmi diluuium desijt,*
2. *Altera vitiorum eluuiēs succedit.*

3. *Columba*

3. *Columba ad Iordanem apparens designat eam
minui, & depelli. ubi Christus lauatur.*

Abnatat immensum fons omnis, & vndat in amnem,
 Seque amnis tumidum vertit in Oceanum.
 Proruit abruptis torrens insanus habenis.
 Mille secat valles, & iuga mille premit.
 Naufragus vndoso mundus cadet ergo sepulcro?
 Et premet iniustum non sua regna fretum?
 Heu facinus! quod non satis eluat altera Tethys;
 Sed piat æquoreum mitior æthra scelus.
 Cœruleus virides igitur sal vernat in herbas?
 Pro sale, pro spumâ liliâ fundit humus.
 Iamque virens medio tellus tumer insula Ponto.
 Rursus at in fluctus sæua resorbet hiems,
 Altera diluuius nocuum restagnat in orbem
 Fœdior hæc scelerum fluctus, & orcus habet,
 Noxa vetus spurcis vitijs oblimat alumpos
 Seu rea Theri tuos, seu magè terra tuos.
 Dardanos Danaosque pari scelus obruit æstu.
 Concolor Hesperijs luger Eous agris,
 Nec putre diluuium casto quæ diluat imbre;
 Vlla natat terris vnda, nec vlla mari.
 Vtique nouo tam terra mari nunc crimina purget;
 Impius ætherias non fitit orbis aquas.
 Rursus an ergo minax æther conspirat & æquor?
 Naufraga bella solo, naufraga bella mari?
 Quod timuit, Stygias mundus cadit ater in vndas,
 Anne pari & mundi spes cadit hausta lacu?
 Pax emerget aquis, & pacis surculus obses,
 Quem feret vndosa læta columba solo.
 Ramus abest, absit leue pacis ab omine pignus:
 Pax, & oliua sibi pacifer ales erit.
 Nulla sed arca natat diuum domus hospita ponto.
 Qui lauat hic arcâ grandius instar habet.

Q iij

Elegia

Ioannes è vinculis duos è suis discipu-
lis mittit ad IESVM; vt eum
Interrogent, sit Messias
necne?

A D L E G A T V M.

Mitteris ab Syrijs scitatum oracula regnis
Edita, quæ vatum præscia vota canunt.
Idque vbi Iessæides terrâ Iessæide I E S V S,
Exequitur seræ grande salutis opus,
Atque rogas, magni stat iussa faceffere vatis,
Tu quis es? ô si fas; quærere magna lubet.
Tu proavum spes prima? salus tu prima nepotum?
Vltimæque æternæ sæcula pacis ages?
Adfore iam Syrijs te vox canit omnis in oris. (a)
Vota viri, geminant publica vota nurus.
Et pueri, queis fœda lues inoleuit auito
Crimine, quam nullis eluat amnis aquis.
Mors alios alio super aggere semper aceruos
Pensat, & imâ nigris regna triumphat equis.
Vt quid adhuc spes lenta suas suspendit habenas,
Nec properat iustam quam petit orbis, opem?
Indomito compesce potens, data fræna furori.
Te duce, pax niueis blanda recurrat equis.
Ergo celer cui vox omni sonat vnica regno,
Christe veni, lapsis rebus & affer opem.
Vnde tuus tantos mirabitur orbis honores,
Aureaque inde tuum nomen ad astra feret.
Aureus ipse veni, gens surgat vt aurea mundo,
Ac cœlo & terris aurea sæcla trahat.
Aureus his sæclis præfulget opinor Eous.
Nunc vbi tanta Syro diditur orbe salus,
Auspice te que prisca canunt oracula vatum
Consilio Diuum, iam noua sæcla fluent.
(a) *Toto Oriente sub hac tempora percrebuerat
sana, & Iudea Regem Regum nasciturus.*

Elegia 10.

Christi crescente gloriâ Ioannis fama
obscuratur. S. Andreæ Ioannis
discipuli somnium ma-
tutinum.

1. *Somniat Andreas sibi videri solem de fonte
emergentem, sed protinus evanescentem.*
2. *Alterum videt solem, cui septem planetae cœ-
chorus, laudes accinant; quo cantu excitatur
Andreas.*
3. *Interim alius Ioannis alumnus, sui magistri
laudes celebrat.*
4. *At verò Andreas præ illo Christum illustri-
ribus exornat titulis.*

VT nigra vela negro iam nox submittere vulca
Cœperat, albenti pallida facta polo.
Iamque breui profugæ pallent in lumine stellæ,
Quas propiore rubens Phosphorus adflat equo.
Tum varius rerum species, & inania somni
Signa lege, veri fors habitura fidem.
Nescio quæ medijs lux surgere visa tenebris,
Seu sol, siue nothi solis imago fuit.
Ille breui de fonte novas emergit in auras,
Ceu mare, quo surgat, fons cui parvus etat.
Astriger hanc Eon vt surgere vidit Arion (a)
Astrigera laudes accinit ipse lyra
Vt vidi, perijt, fugitque repente sub vmbra
Sol breuis hic, si non is magè luna fuit,
Alter at hic roseo præflorete Eous in ortu,
Cætera qui flammis impleat astra suis.
Fit mera iam cristallus humus, cristallus & orcus,
Cristallusque canis Nereis ima vadis.

Q. iij

Scilicet

Scilicet immense vis nulla stat inuia luci,
 Orbis iter radijs persecat omne suis.
 Illius illustres cœlum miratur honores.
 Cynthius hoc, nescit Cynthia ferre iubar.
 Huic septena dicant septenum sidera plectrum.
 Et septem socias addit ruit æthra lyras.
 Quas septem numeris, tot item chorus astriger astris
 Erudit, & liquidis temperat aura modis.
 Aura suaue fonans Superum quæ mulceat aures:
 Accinit æthereis emula terra choris.
 Excitor, ipse fugit somnus cum sole. sed hæsit
 Postera lux. scires Numinis esse iubar.
 At mihi tum varijs trahitur mens nescia curis;
 Hic sibi quid somnus dispare sole velit.
 Viderat hoc olim, quæ fera nepotibus ætas
 Voluetur, niueis in noua secta rotis.
 Iam vigil ergo viam carpo. comes hæret eunti;
 Qui serit alternis verba remensa modis.
 Donec is ad Salim fontes deuenit & Ennon,
 Tum stetit, & digito quem mihi monstrat, ait:
 Ille vides sentis saga cui stant hispida feris.
 Quis scit an Elias, maior an alter adest.
 Et certè Theſbitis honos & gloria floret
 Hoc in vate, scabris cui toga texta pilis.
 Friscus at Elias (b) cælo si deuocat ignes:
 Queis premar hos, terris hic sibi quærit aquas.
 Forſan hic est seros quem Sol promittit in annos
 Venturum, miseris certus vt addat opem.
 Et iam tempus adest, olim vententibus annis;
 Publica Iesseio surgat vt orbe salus.
 Sic ait & Solymis laudes has accinit vndis.
 Alter ab aduerso sed redit orbe sonus.

Palinodia.

ANDREAS AD IOANNEM.

Hactenus augustæ tibi creuit adorea famæ
 Post modo decreſcet, floris id inſtar habes.

Ille quidem paucas adsurgit amœnus in horas ;
 Sed cum vere brevis gloria floris abit.
 Nec tamen inuitus minuere, minorue querreis,
 Ab Christo minui, gloria maior erit.
 Proximus à primo Vatum celebrâbere Vates,
 Auspice quo primus tum tibi crescet honos.
 Immenso propius si fers ab Numine nomen ;
 Tu quasi de tanto nomine Numen eris.
 Ibis enim Princeps Vox Verbo, & gloria vatum.
 Maior vt exurgas ; sic minor ante cadis.
 Nam magnum cui vis vt honor sit maior, I E S V S
 Te celebrat. quod das, id tibi reddit Amor.

(a) *Arionem in mare è navi abiectum Delphini
 excepere, quos sua lyra ubi demulcet, eum Tenarum
 usque deuexere. Cuius lyra cœlo est dicata. Alij ma-
 lunt lyram cœlestem esse Orphei citharam.*

(b) *Elias ignem è cœlo descendere iussit in Re-
 gis nuncios ; & tribus annis pluuiam inhibuit,
 ardenti sole & siticuloso solo.*

LIBER III.

M O R S.

Elegia I.

Herodiani natalis celebritas Ioannis
 Infidiosa mors.

VOX CONVIVÆ.

Pulcher iô, pulcher natus sol Regis in ortu,
 Purpuream puto ducit in orbe diem.
 Ille leui in nebulâ qui candidus vncta pererras
 Fercla, Camille mihi funde refunde merum.

Q v

Actua

Ac tua liba scyphosque nouis præcinge coronis :
 In caput hoc niueas sed mihi ninge rosas.
 Da quos quisque manu gaudet contingere flores,
 Ut cyathos pargam suaue rubente merum.
 Rex iubet, i. lux festa sacro præluet Eoo,
 Eximium terris quæ dedit ire ducem.
 Auspicium vitæ quis non florente corymbo,
 Fronde, lyrâ, choreâ, flore, meroue colat.
 Comus iò lauris hilarat conuiuia donis,
 Cui calidis fumat cœna beata focis.
 Iam natalitio multiq̄ue, bonique litabunt
 Conuiuia Genio, non sine flore meri.
 Candida perspicui rumpent crystalla trientos,
 Inque garo nardi viuet anhelus odor.
 Bacchus iò Bacchus satur orgia ducit in ostro,
 Mollè tegit Baccho Cypris amica latus.
 Quid nisi ventosas in risum ganeo buccas,
 Soluat. vbi feruet saucia vena mero?
 Palpitat, effreniq̄ue vagatur, ouatque palato,
 Deliratque vagis atia lingua modis.
 Ni fallor, tremulus fremit hinc, fremit inde cachinnus,
 Et sonat argutos fanna petulca iocos :
 Ambiguique sales, plaususque, choriq̄ue, canorisque
 Orgia mista lyris, & lyra mista choris.
 Plaudit iò, Euan, Euan, grex thyrsiger Euan;
 Plaudit, & Euanem turba præterua ducem.
 Rex comes applaudit, vocemque perampla volutat
 Atria, clamoris atria quassa choris.
 Hos illi ludos primæua spepondit ab ortu
 Fama; sed in dirum desinet ira scelus.
 Quale nec in Scythicis vniquam sol viderit oris,
 Aut si quæ Scythicâ sæuior ira ferâ.
 Iam mitis Phalaris, mites Eufiridis aræ,
 Mites immitis iam Diomedis equi. (a)
 Et iam molle Scinis nomen, mitisque Procastes
 Astyages duro mollis & ipse torò. (b)
 Iam Charis Aleto, iam blanda Minerua Medusa est.
 Fitque Harpia nigro non sine felle, Venus :

Iam

Iam draco blanditur tumidas vbi sibilat iras,
 Et leo blandus amat, dum ferus arma fremit,
 Quamlibet omnigeni grassentur ad arma furoris,
 Vnicus hic vincit omnia monstra furor.
 Quam reliquis placat fusi vis larga cruoris.
 Hoc cruor effusus flammam in hoste sitim.

(a) Rhalaris, Busiris, Diomedes, Scinis, Procustes
 crudeles tyranni vel pradones.

(b) Astyages ultimus Rex Medorum Harpale
 filium suum ferali ferculo apposuit.

Elegia 2.

Herodiadis descriptio.

Lena Venus blando fera parturit ore Leenam,
 Qualis in Isacio non fuit vlla solo.
 Et parit, vt peperit, crescit furor asper alumnae,
 Lugubre par matri crimen alumna parit.
 Nempe suo Regina placet sed adultera, regi,
 Isaciden Helenam sic Paris alter amat.
 Vnde truces circum volitat fera cura Megaras,
 Lior, & anguineis quæ viret ira comis.
 Insidia, & fraudes, nec inopportuna furori
 Ambitio, castum nescia ferre iugum.
 Hinc sitis, vt crudâ bibat hostis vtrunque saluâ,
 Lugubre quod stillat sica cruenta, merum.
 Cerne, ferum vicit scelerata Leana Leonem,
 Vnanimisque feram vincit vtramque furor.
 Imperat (insanam quis vertitur ordo per aulam?)
 Quam decet obsequium ferre, superba nurus.
 Hinc sceleri fundus, crudi que doloris amaror;
 Hinc fons triste rubens iste cruoris ijt.
 Conscius hinc probri rubor, opprobriumque coronæ,
 Hinc furor ad ferrum, deque furore scelus.
 Hinc ad pocla (nefas) sitis ingeniosa cruoris.
 Quam calido placat mors scelerata mero.

Thyas

Thyas enim turpes sat vt egit adultera ludos,
 Attenuat molli sibila verba sono.
 Vox medico rictu, modicis it vtrimque lacunis,
 It risus, roseis it Charis ipsa labris,
 Vipereoque fluit scelerata suada labello,
 Corda trahit formæ gratia rara suæ.
 Præradiat fronti (sed frons ebur ista) pyropus,
 Stantque leui volucres in statione comæ.
 Anulus articulos ceu parua corona, decoro,
 Claudat in orbe, manus cui sit vt albus onyx.
 Quid loquar? vt byssus claris oculata Smaragdis,
 Vique sub impuro corde monile micat!
 Aurea zona latus teretem castigat in orbem;
 Iunceaque anguineis stringit imago modis.
 Et sonat armillis dextrâ leuâque lacertus,
 Purpureoque iacens in pede gemma gemit,
 Immemor an taceam, radiante superba mitellâ
 Tempora, quæque graui bacca sub aure nitet;
 Hæc monstri facies, blandi persona furoris.
 Cui stola cara; decus vile sed ipse pudor.
 Arma vides, queis lena duces expugnat, & aulas,
 Pugna sed hæc molles vincet inerma viros.
 Ferrea texta latus, pectus fac duræt ahenus
 Umbo micans ferro, prægrauet hasta manum;
 Nil aget imbellem quisquis vir pugnat in hostem,
 Blandus vbi telis cor petit hostis amor.
 Sic vbi sub molli bysso blanditur & auro,
 Vincis Idumæum Tyndari lena Parin.
 Non Troiæ parit ille rogos (fors fabula Troia est (a))
 Sed rapit ah! toto grandius orbe decus.
 (a) Troia fuerit necne, docti disputant. quam-
 quam cum Saliano potius crediderim extitisse circa
 tempora Iudicium.

Elegia

Elegia 3.

Herodiadis saltatio præludit Herodiano sceleri, & Ioannis cædi.

H Erodus venêre dies; strepit aula tumultu,
 Mensa mero feruet, de dape fumat odor:
 Et ferit, & tinnit variaque laborat & errat
 In chordâ, teneros dextera docta modos,
 Auritosque chelys numeros explorat, & aures,
 Flexanimaque trahit pendula corda fide.
 Et quod non Baccho, Comoque suaue theatrum,
 Alba Charis struxit, struxit & atra Venus?
 Terque, quaterque sinum sed despue, quisquis es hospes.
 Triste nefas Cypris dulcis acerba sonat.
 Transuersos agit in præceps malecredulus error,
 Et rapit in cladem cæca libido duces.
 Adspicis hanc blandam formâ Sirenide lenam,
 Quæ leuis arguto gestit vt agna, pede?
 Hæc furor est, quo non crudelior vlla leonæ,
 Vis furit, in molli cui sedet Hydra sinu.
 Hæc aula vides fera queis grassatur in hinno,
 Bellua venantum fallere docta plagas.
 Crede mihi, non vana furentis imago puellæ est
 Iste tapes. & agit blanda puella feram:
 Inde seges sceleri pes ah! trahit ille secures.
 Quis metat innocuum dextra cruenta caput,
 Vt spinam sibi spina, ferit rubus ipse rubetum:
 Sic itidem noxam noxia facta parit,
 Fasque, nefasque, pari fraus miscet adultera ludo,
 Nec satis hæc, blandos vertit in arma dolos,
 Ecquis enim sceleri modus, aut rata meta furori?
 Si qua semel nocuit noxa perennè nocet.
 Lude choris, strue ferta, rosas sere, funde Lyæum.
 Tristia iucundâ de face busta gemens.
 Fonte quidem lætâ fallax arridet Iacchus,
 Sed mors purpureo denotat atra mero.

Elegia

Herodiadis salutatio depingitur.

In crepente fores, in limine stridor aheni.
 Regia Phœbæis personat aula modis.
 Lena subit, dubito, num blanda leana theatrum.
 Sed puto, lena venit voluere docta chorum.
 Hic Cypris & Bacchus; vibrat hic sua spicula thyrsum.
 Illa facem, tragicum ludit vterque scelus.
 Cernis? uti plectro, digitisque micantibus euans
 Depectat trepidas blanda Megara fides!
 Ut tremulam tremit ad chelyn, & vibrat ardua cœlo,
 Et rotat alternas irrequieta vices?
 Ambiguumque volumen oberrât, & explicat orbem
 . Auguipedem, & rapido vertitur acta trocho?
 Elumbique gradu trepidat, fugitatque, leuemque
 Rursus inexplicito versat in axe rotam.
 Artificemque gradum simul hos, simul aptat ad illos,
 Castigarque modos, aut pede plaudit humum:
 O qui tunc plausus mirantum, & festa frementum!
 Crimen ut artonitis dulce stupent oculis?
 Et digito signat; nutuque loquace puellam
 Hæc est illa Iouis cælite digna toro.
 Ut faciles agitat cursus, facileque recursus!
 Ut redit in numerum ceu rota versa, suum!
 Vtique teres latus, adde, teres pes omnibus errat
 Apra figura lyris, apta figura choris!
 Sic mussat, confertque caput satur hospes Iaccho,
 Non satur arte lyre, nec satur arte lupæ.
 Comus uti credis, comes an genialis Iacchi?
 Ludit, & innocuo vertit in orbe chorum?
 Falleris, infidi te fallit imago Lyei
 Ludicra, de ludo seria damna parit.
 Ad chelyn ars ubi corda virum suspendit, & aures;
 Subruit incautos mors inopina pedes.
 Et nunc ille prius molli Rex mitior agno,
 Citius modo Circeæ fit lupas arte lupæ.

Aspera

Asperaque horrificat subrectis ora cerasis,
 Quæ sedet in medio dira Megæra choro.
 Illa neci tædam præterdit, & arma furori,
 Tæda caput signat, dira quod arma metant,
 Ludus id, anne scelus præiosa pericula vitæ
 Ludere, de nugis queis perit orbis honos?

Elegia 5.

**Herodis iuramentum, & ex eo
 cædes Ioannis.**

Sperabam sine felle sales, placidosque cachinnos,
 Quæque labant lepto lubrica verba mero.
 Sed sanguis Bromio, fertisque immista securis,
 Et Veneris gremio torua Megæra sedet.
 Sic salit; ut rapiat saltu Cypris illice Regem.
 Sic rapit; ut vari deruat ense caput.
 Scilicet incesto malè nupta lenæ leoni,
 Quid nisi mortis amet præmia digna legi?
 Quod non ausa nefas obliuio pota Lyæo,
 Lethæoque animæ cura sepulta mero?
 Quid non insanis odijs, cæcoque furori,
 Cypridis ad redam, sceptrâ licere iubent?
 Quæ modo lena Charis blando prælusit amor;
 Quas non in furias facta lenæa ruit?
 Nil molli asperius luxu. cor durat in iras.
 Excæcatque nigro pectora mersa luto.
 Hinc furor, ira, minæ, sitis hinc & auara cruoris,
 Hinc cruor, & fuso dulce cruore scelus,
 Ardet amans, amensque ruit per tela, per ignes.
 Quæ sata Tænaris bellua torua lacu est.
 Blanda puella trahit, mater fera sequit Eryanys.
 Ilacides sciscit iussa cruenta Scinis. (a)
 Quodque vouet, reus adiurat, quam iurat ad aras
 Cyprigenas, soluit perfidus ense fidem.
 Periurumque nefas irato Numine demens
 Sancit, & ultorem nescit adesse Deum.
 (a) Scinis latro in Attica famosus

scilicet

Scilicet ira tenax odii cædisque libido,
 Cor adamantæo durat ad arma gelu.
 Noxia vox iuro : sed adhuc magè noxius error.
 Dat sceleri causam vox ; scelus error agit.
 Nonne quod adiurat per sceptrâ suasque coronas
 Crimen, adhuc alio crimine prædo luit ?
 Ast animo nolente volens, tamen impulit ensem
 In scelus, innocuus quem benè tardat amor.
 Plumea dos regis favor est, vis plumbea liuor.
 Auolat ille, nocens pondus hic vsque grauat.
 O caput infidum ! fidei spes ecqua superstit :
 Perfidiâ maius si scelus ipsa fides ?
 (a) *Scinis crudelis prædo, qualis Rex Herodes
 fratri suo Philippo, cuius uxorem rapit.*

Elegia 6.

Herodiadi saltatrici offert Rex regni
 sui dimidium, cui præfert caput
 Ioannis in disco.

AD HERODIADEM.

Thyrsus ouans folijs & tæda reuincta corollis,
 Cum Bromio, & Como gaudia sæua parant ;
 Est tamen infidò fraus hic magè noxia thyrso.
 Est quoque plus omni quod face corda coquat.
 Ecce, venit blandum meditata læna furorem,
 Quam peperit diro fœta Megæra sinu,
 Quæ nanti pede radit humum, terit, aufugit, vrget,
 Excutit, adsultat, tangit, aderrat, abit.
 Sollicitatque solum stricto pede, & obuia passim,
 Statque, fugitque, pares iungit & inde manus,
 Liberat, & librat volucris vestigia raptu,
 Et similis rapido vertitur inde globo.
 Vt stetit illa : leui pretium graue leno labori
 Adstruit, & duplo pignore diues ait :
 Elige. stat caput hinc ; capiti micat inde corona :
 Hinc gladium ; sceptrum si lubet, inde feres.

Squallidus

Squalidus hinc carcer, vocat inde sed aula metallo
 Splendida, quam dispar munus viximque manet!
 Haud dubium malis terrâ præ tabe riarum:
 Quid tibi cum tabo, dos cui munda nitet?
 Regia virgato fac, purpura floreat auro,
 Et premat augustum clara corona caput.
 Sed caput in discò maus, præ mille coronis.
 Quid furor est; si non ista cupido furit?
 Vnde sed innocui tam dira libido cruoris?
 Ieiunis caput hoc Vrsa voras oculis.
 O quas delicias facit almus Erinnydi sanguis,
 Cælite quem pavit nectare dius Amor!
 Tocula quis sicca non præferat ista coronæ,
 Et caput hoc regno carius esse neget?

Elegia 7.

Saltatriculæ è ludo serium scelus.

G Audia securo Comus ducebat Iaccho,
 Lux vbi natali sidere læta fauet.
 Atra sed inuoluit tranquillo sidera cælo,
 Erumpens Stygio dira procella lacu.
 Sed cui ver prætexat hiems infida serenum,
 Ac vbi ludit hymen; lædat vt Hydra, furor?
 Cui sexus viret Euganeo vel mollior agno,
 Heu! agit immitem blanda puella feram.
 Ludit, at insanas ludo Charis aspeerat iras,
 Adiuratque truces insidiosa minas,
 Insuper in sæuos acuit, sua tela furores;
 Vt pede sat ludit; demeret ense caput,
 One vel digito tangas caput altius astris;
 Clamabat Pietas, sed manus ausa scelus.
 Cum pede quid capiti? volucris lupa concita saltu,
 Stare caput collo cur vetat ergo suo?
 An! quia fert castum caput agnus, & indicat agnum?
 Lubricus incestæ pes nequit ire lupæ?
 Sed terror vox casta lupæ, cæcoque furori
 Fax inuisa, reo clara lucerna toro est.

R

Sideream

Sideream Stygius tortis premet ergo lucernam,
 Eumenis unde facem luceat apta choris?
 Pulchrior Idalio sed vti lux emicat astro:
 Sic premet Idalidas casta lucerna faces.

Elegia 8.

Herodius sese ad vindictam ab Ioanne
 expetendum excitat.

VT faris arcanos voluit sub pectore fluctus
 Eumenis; hos toruo rupit ab ore sonos,
 Qua via cumque feret, rapiamur ad arma scelestum
 In caput, aut diris fraudibus vsus erit.
 Quid cessas in bella furor? male provide cessas?
 Degener in fractas exciderit ita minas?
 Meque tribus dignam queis sum sata, finge Megaris,
 Hic vbi iusta subest vltio; crimen abest.
 Et summum scelus audeo dos Regia sanguis,
 In pretium noxæ præmia clara ferēs.
 Perfidia stet certa fides. it gloria magno
 Crimine, spem palmæ nobile crimen emit.
 Mene pati toties infestæ spicula linguæ?
 Vis reget hunc hostem, si nequit arte regi.
 Vipereo dum lingua vibrat lita tela veneno,
 Quod phætæra his telis stat caput, ense cadat.
 Impia si geminas oppugnat ad arma coronas.
 Grande scelus ferro vindice prædo luat?
 Ille lauet vulgus; regum non temnat honores;
 Aut sibi pro lympha vena cruore fluat.
 Herculeum nodum nostri qui scindit amoris;
 Scindat ei trunco corpore mucro caput.
 Quique nigræ vomit huic thalamo conuicia famæ;
 Dedecus ex oso turpe ster ille toro.
 Opprobrijs violare torum, violare coronam
 Audeat, & sceptrum rustica staua premat?
 Nec super vllis honos? laceris sic purpura pannis
 Cedet, & aula minor carcere splendor erit?

Inque suo solio Regem damnabit & ostro,
 Nescio quæ vinclis luvida larua suis?
 Per si quis pudor est, Regi, Regisque sorori;
 Iuro. caput seluet, lingua quod ausa scelus.
 Sic effata gravem premit vt Charis alma dolorem,
 Pacaliq̄ue minas celat amica dolo.
 Compellansq̄ue virum mala sibila miscet, & iras,
 tam fera Tisiphone, quæ modò blanda Venus,
 Imò trucem risu prætexit amica furorem,
 Fallaciq̄ue tegit tela scelestæ sinu.
 Et tandem Cypris inspirat male suada venenum.
 Serpit in arcanas pestis auara fibras,
 Annæ Rex gnata, non est quid grande, quod opat.
 Da caput in disco, Cætera diues habe.
 Quid? caput in disco? magni tum vatis imago
 Clara subit: subdit viua lucerna faces.
 Sed quid? eam cæco furor ilicet opprimit æstro.
 Lethæisque decus nobile delet aquis.
 Ipse suæ Veneri sæuus tum dixit Adonis,
 Id tibi dulce mei pignus amoris habe.
 O quoties olido Paphiæ sub fornice fædus,
 Incestum casto sanguine sancit hymen!
 O quantum licuit ludo, Venerisque furori!
 Fraus emat vt pulchro sanguine turpe scelus.

Elegia 9.

Deposcit sibi Herodias Ioannis caput,
 Megæra Herodiadem in cædem
 impellit.

E Vge. places, bellè, festiue, comiter euge
 Lude toro: vt viridi caprea læta iugo;
 At nisi lude. sed heu! trahis ad tua pensa securim.
 Mors quid ager, mortem si tibi ludus agit?
 Heu! quàm difficile est Cyprin orgia ducere ludo,
 Nec tamen in sæuas Martis abire minas!
 Sit placuisse satis. sed diros itur in ausus.
 Præmia deposcis, qualia liuor amat,

Quæ pedis in pretium tibi dos iam dicitur? aurum?
 Aut rosa de baccis gemmea munus erit?
 Siue micans armilla, virensue monile smaragdis,
 Aut potius flavis nupta corona comis?
 Ecce toto spondet rex digna cheragia, regnum,
 Sceptra Deo adiurat, nec putat esse Deum.
 Audijt hæc furuis emissa Megæra cavernis;
 Irrupit medium non sine torre torum.
 Inque sinum iaculata facem sterit: arsit in iras
 Dir a parens, arsit filia docta scelus.
 Inuaditque torum quassans Acherontida tædam,
 Mugit & horrificis orgia sæua modis.
 Dispumatue atro rabidum cum felle furorem,
 In caput, ingenuo frons cui flore ruber.
 Ringitur, indignansque fremit, simul ora minaces
 Asperat in rictus, & secat vngue genas.
 Restitit incertę similis, simul incita cursum
 Proruit, effrænes quæ rapit ira pedes.
 Nunc rotat hæc crines, oculosque ad sidera voluit,
 Nunc pede supplodit quæ patet Orcus, humum.
 Nunc dentes terit infrendens, nunc Mænadis instat,
 Exululat cæcum quæ furor vrget opus.
 Atque læa fremit in morem, toruoque cruentos
 Igne micans oculos spirat vt vrsa, minas:
 Et sibi de ferro, sibi de Phlegethontide tædâ,
 Quærit inexpertę ferrea scepra necis.
 Quis ternas Furias credat coijsse sub vna
 Hæc Furiat; antus sequit in arma furor.

Elegia 10.

**E carcere defertur præcisum S. Iohanni
caput ad mensam.**

Plectra vibrant, Citharęque sonant, Choreęque iocis
 Ambit inauratos capra perulca toros.
 Hæc vbi nescio quid leue versat vt anguis, in orbem.
 Summa ra pax rapido ceu pede, turbo ruit.

Heul

Heu ! caput astringerâ modò quod stetit altius arce,
 Impius hoc imâ deprimat error humo.
 Error hic, anne furor? furor omnis at error amanti est, ,,
 In stygias olim deuoluendus aquas. ,,
 Nam simul ac volucrè leuipes chorus errat in orbem; ,,
 Et furor insano vertit in orbe caput. ,,
 Quaque caput rotat ille, leui simul omnia cursu,
 Abripit, hæc quæ non dat rota damna sequi ?
 Sic nemini, rapido qui vertitur æquore vortex,
 Quamlibet immensas haurit auarus opes.
 Nonne vides (credent id postera sæcla nepotum?)
 In sua deposcit præmia grande caput.
 Ah sæuam ! medijs epulis quid spicula quærit,
 Natalique struit mors rea fercla toro ?
 Ad cippum ab poclis, cippoque ad pocula rursum
 Curritur, & dirum lena retorquet iter.
 Si quis (vt in cœnâ) fors viderat ire carenas
 Rex puto natali luce recidet, ait,
 Fallitur. immiti mutanda carena securi est.
 Quem bona lux seruet, nox rapit atra virum.
 Quem modò sol Regem læto conspexit Eoo :
 Horret inhumanam vespera mæsta feram.
 Altera fors mutat, quis non mutatur Iaccho ?
 Quem magicis Circe fascinat atra dolis,
 Seu potius Cypris Circæis pota venenis,
 Efferat in læuam (quis furor iste?) tigrim.
 Adspice funestus iam missus oberrat in orbem,
 Sola tot ex epulis esca cruenta placet.
 Nonne benigna sat hic dapis, & bona copia Bacchi est;
 Vna quid hic vatis mors, & acerba sapit ?
 Si cruor hoc omni sit suauior vva meraco ;
 I. bibe iam venâ de saliente scelus.
 Scilicet hoc epulum deberur, & iste Lyæus,
 Vnde procax diram leniat ira famem.
 Rex lupus, & lupa mœcha, lupæque simillima proles,
 Crimen ad hoc vnum, crimina quanta parit !
 Felices alij! Cypris si quando pudicis
 Abstinit atra toris, queis sedet alba fides.

E ij

Elegia

*Elegia 11.***Ioannis dira cædes ab Herodiade
persuadetur.**

PRô cœli, terræque pudor! Macheruntide petrâ
 Agna cadit, fœdæ v ictima pura lupæ.
 Idque choros inter plaususque, & ad orgia Bacchi,
 Quid? morti & leuibus sit locus ergo choris?
 Inque hilari dirum fraus miscet amyctide virus?
 O pereat! quisquis fel iuber ire mero,
 Quam sapit ô felix! Themidis sub Iudice librâ,
 Rex, cui digna pio gloria rege venit.
 Degener hic alios animus sed aberrat in ausus,
 Error in errorem quem trahit arte lupæ.
 Idque vbi stat, vel mora choro volitante volutim
 Auolat, & madidos errat inante thoros,
 Obuiaque in numerum rapit oscula, & addit amoris
 Pignus adoptiuis sæpe marita genis,
 Euge, licet, belle! feliciter! omnia pulchrè!
 Et ter iò, Euan, euge, ter euge canam.
 Gestit adhuc alios dare saltatricula ludos,
 Quot Cypris hoc ludo seria damna parit!
 Ergo tori probro scelus addere suadet Enyo.
 Grande caput turpi dos sit vt apta lupe.
 Scilicet augustis hæc gloria digna coronis,
 Impia si maius dedecus aula iuber.
 Sed fuerit fortuna parens semel equa furori;
 At bis iniqua reo deinde nouerca nocet.
 Sit rea nunc fortasse; reis vbi militat armis;
 Dum pudet esse rean plectet id vltia scelus.

*Elegia 12.***Ioannis caput in disco infertur
conuiuio.**

NVnc vbi regali sol clarior ardet Eoo,
 Solennesque iuber stare vel ire choros.

Artificesque

Artificesque parare dapes, calicesque falerno;
 Vnde fluant dulci gaudia fusa mero;
 Et vox vna fremit latis circumsona tectis;
 Viuat iò viuat Rex mihi viuat iòs;
 O annos Rex viue meos sic apprecor annos;
 Vine tuos; omnis verna vel hospes ditus;
 Rex tot item ducas calices. quot ducimus annos;
 Natalemque hilaret ver tibi iuge diem;
 Sed quod specto nefas, Bacchi plaudente theatro;
 Mens fugit, os paller, flebile specto caput;
 Et cruor indignans salit, & ferit ora Leene;
 Et saliente fremens exprobrat imbre scelus;
 Siccine natalis thalamus fit triste sepulcrum?
 Cœna cruenta nigra stabit arena neci?
 Viuat iò ter iò Rex, siccine clamat Iacchus,
 Si vox iussa fuit Rege iubente mori?
 Quid cum cæde rorus genialis, & ara Lyæi?
 Quid cum delicijs mors, furor, ira, cruor?
 Lucundas epulas istos num Comus in vsus
 Struxit; vt infidias betua blanda struat?
 Et Syra Tisiphone furias mediterur amicam
 Ad chelyn, ac molles vertat in arma lyras?
 Nescio quid semper mulier cui sexus, & ætas
 Imbellis validis pugnat iniqua viris.
 Atque vbi festiuos poscit lux festa lepores;
 Tum violat niueos ad nigra fella sales.
 Eloquar infandi scelus exitiale Procustæ?
 Sæua leui peperit dum pede lena necem.
 Ebria purpuream despumant pocula mortem,
 Et parat incestas regia mensa dapes.
 En, ferro vox icta ruit, ruit icta; ruentem
 Occupat, & Menas diripit vngue caput.
 Si mihi quid credas; tigris non sæuior vsquam
 Vlla furit, molles quam lupa docta choros.
 Maiorum restor cineres, manesque pudicos,
 Quos tulit immitti plurima Mœcha dolo.
 (Sic memini) duris tigris Sidonias armis,
 Thesbiten Arabas depulit in scopulos.

R. iiii

Quid

Quid tibi vis mulier nigris dignissima barris,
 Tuque adeo crudo cui flagrat ira mero?
 Ut quid inhumanum, suæstis Atrea mensis,
 Væ! tibi prædo lupâ de saliente paris?
 Non tam flore meri, quam quem bibit imbre cruoris,
 Credo, reum cyathis erubuisse merum,
 Nec dubium quin triste scelus, dirosque larronis
 Effugere optabas sæpè Lyæ toros,
 Et viduis fluxerè comis hinc inde corollæ:
 Fluxa corolla necis lugubris omen erat.
 Omnibus en, violis & i queis modò legerat hospes,
 Nunc is io (vatis quæ nota prima) legit.
 Seu potius vetus & i nunc in væ transit, & i & i;
 Pro violis, spinas Rex lege digne rogo.
 Væ tibi! vè mœchæ! rabidæ væ triste puellæ!
 Si qua puella fuit, quæ tigrin arte facit.
 Ai & i væ vobis, sed vati spes canit & i.
 Vnde canat pleæro cœlire semper io.
 (a) & i, id est heu in violis videtur scriptum.
 & i e, id est semper.
 Io prima in Ioanne est syllaba triumphî nota.

Elegia 13.

Ioannis caput planè regium ferculum.

M O M V S

Herodem irridet, simulque terret.

Cœna calet, cœnæque sonat geniale theatrum,
 Thusque coronatis libat acerra focis
 Admissi thalamo Proceres speratis Iacchum?
 Fercula tincta gato, pocula læta mero?
 Aut leporum pulpas, mullosue, Iouisque cerebrum?
 Læ Veneris, vel si suavior esca sapit?
 Quis queat hæc priuis epulis cœnare popelli:
 Grandius exposcit regia cœna decus.

Res nimium plebeia lepus, grus, caprea, ceruus,
 Fauus & è Colchis discolor ales agris.
 Et Como comes Ambitio, fastusque Lyæo est,
 Diuite cui splendent pocla superba toro.
 Nil lepus hîc regale sapit, nil hædus, & hinnus,
 Ni lanx delicias sanguine pota bibat.
 Vatis, & eximij caput huc inuitat, Idumen
 Qui regit; hinc epulum quò sibi dulce struat.
 Scilicet hoc deerat natali Regis honori;
 Vt ferus humanâ se dape pascat homo.
 Crede mihi, laus est Regum dignanda coronis;
 Vt qui vixit homo; se velit esse feram,
 Inque sacrum caput ad thyasos, citharaique facesque,
 Scurra satur Baccho, vel dape, probra vomat,
 At quas Circæia sic efferat arte Dione;
 Opprimet has Nemesis facta Diana, feras,
 Iamque suis designat Adrastia Diua sagittis
 Pardalin, & pardum, par scelus ambo luent,
 Concordes Parcæ parili de stamine fusos
 Ire iubent; fontes par vbi pœna manet,
 Qui caput hoc insons, Amathuntida sæuus ad aram
 Immolat; ipse nocens victima Ditis erit.

Elegia 14.

Admiratur conuiua caput Ioannis in-
 solens, & crudele natalitiæ coenæ
 gaudium.

QVERELA CONVIVÆ.

Fax natalitios solennis adoptat honores,
 Et pingues nebulas vncta lucerna vomit.
 Funde merum cyathis tribus; & dabo terna rubenti
 Oscula crystallo, qualia Bacchus amat.
 Rex salue, consorsque pari Regina iuuentâ,
 Ver vbi genua virent, duc geniale toro.
 Viue diu. scyphus Hercules toti hic ebibet annos,
 Quot sonat Herodes, & sua Iuno notas.

R V

Iam

Iam narat in patinis mens, sed quod specto piaculum?
 Nescio quis stillat lance rubente liquor.
 Adspexi propius, tristi caput incubat auro,
 Cui riger impexis horrida sylvia comis;
 Id cuium est? casumne rei caput istud, an hostis?
 Pro scelus! hinc vatis lugubre specto probrum.
 Tum conuiua grates racito sub dente querelas
 Mandit, & hos surdo mussirat ore sonos.
 Indignum facinus! rursus sanguine crines!
 Sultineat tantum regia mensa nefas?
 Ergone natales epulas struit versus Idumes;
 Ut fluat innocuus pocla per atra cuor?
 Impius adiuras vitali lucis in ortu,
 Heu! nimum duræ vota scelesti necis!
 Idque leui saltu, lupa quem rapit incita vento?
 Hoc caput heu! merces digna sit ergo choro?
 Impia cum citharisque, lyrisque, chorisque, rosisque,
 Aufer in vndosos, Æole, monstra lacus.
 Audeat immanes pro contula lena furores?
 Quid gladio & speculo? bella puella geret?
 Ipsa sum in mœcho sceptrumne extorsit & enses,
 Dux Cypris arma gerit; Mars ut inermis amet?

Elegia 15.

Herodem Manahem conuiua & amicus arguit.

VT Baccho iam victa sitis; sitit vrsa cruorem,
 Cui ieiuna nouam parturit ira sitim.
 Id quod enim viuis oleum sit pingue caminis,
 Hoc odio est, vnto qui cadit ense, cruor.
 Quin & inexpletum pascit fera cæde furorem:
 Inque epulis epulas mors struit ipsa suas.
 Cerne, verecundo schyphus, & lanx omnis in auro
 Erubuit diras ad sua probra feras.
 Verritur hæc inter tristi rea mensa pheretro,
 Carnificesque armat turba scelesti manus,

Euanresque

Euanresque choros inter fera ludit Erinnys,
 Nata viros thyrso cedere sanguineo.
 Rursus inhumanos credas cœnare Cycloas,
 Queis homo sit crudæ præda cruenta gulæ.
 Tu cui iucundę frondosa per orgia mensæ,
 Præambunt teneras myrtea festa comas,
 Si sapias, ô demens, ne cui libet iniice dextram;
 Et cui te monstro credis, id ante caue.
 Falleris, hîc blandam si ludere credis amicam.
 Menas in hac vna Mænade cuncta furit.
 Parturit hæc omni lupa pardale læuior iras,
 Quæ sibi de taxo & comit ense caput.
 Heu! vbi conuinas hilarat festiuus Iacchus,
 Impius incestat pocla cruenta dolor.
 Siccine natales tu mortis in orgia ludos,
 Feralique bibes pocla cruenta mero?
 Sic tibi iucundæ tristi sub imagine vitæ
 De dape, deque mero gaudia festa fluunt?
 O malè nupta tua Circe furiosa Lyæo!
 Te quantum magicâ mutat vt arte Cypris!
 Sed Venus, vt molli percussit pectora thyrso;
 Asperat imbelles Martis in arma manus.
 Instituitque choros fera queis præsulat Erinnys,
 Vnde chori circo pompa furoris eat.
 Ast vbi sic aperit tristi se scena theatro;
 Panditur æternis ianua furua rogis.
 Vt lubet, æterno duc orbe volubilis orbem:
 Vltimus huic orbi punctus Auernus erit.

(a) Manahem fuit cum Herode adhuc infans
 educatus, postmodum Christi alumnus.

Elegia 16.

Capiti S. Ioannis illudit Herodias.

Silicet hoc deerat iam tot post sæcla ferarum;
 Vt struat humanas regia mensa dapes,

Vs

Hinc vt inhumanos pascat scelerata leænas
 Bassaris, imbelli quæ ferit arma choro.
 Quid non liuor atrox, & vis non audeat orci?
 Sideream stygio deripit ense caput.
 Rarius haud quidquam, nec quidquam ducius isto
 Ore, merâ nardo vox cui ne ctar alit.
 Id tamen immiti discerpit Pardalis vngue,
 Nec satis hoc acido pectore dira vorat.
 Quod si dente fero non mandit; mandit, auarisque
 Haurit hians oculis, belua torua caput.
 Delicias oculis facit horrida mortis imago,
 Exprimit è tabo quod sitit ira merum.
 Vnde bibant liquidum iam lumina sicca cruorem;
 Quam crâdis oculis ingeniosa gula est.
 Et Baccho & tabo tandem satur inquit hospes;
 Sit satis hoc, aliâ sed furit arte Venus.
 Qua cirros dispungit acu sibi lena, leoni
 Nupta sacrum, vati fauciat ipsa caput.
 Mite sit Atræis nomen iam fuluâ mensis,
 Queis perijt Latij gloria rara fori.
 Os hæc figit acu; caput abripit illa securi.
 Suadæ hic lingua perit; Vox ibi sancta silet.
 Cælituum sacrum interpres, Vox docta pudorem,
 Vox in Idamæas ausa tonare tigres.
 Exprobrat hæc hosti, fidum necat ille parentem,
 Hic cinis in Marco; Vox ibi viua perit.
 At quanto sacra lux Verbi, quàm Tullius, ardet
 Pulchrior: hoc tanto mors magis illa grauat.
 Cernis adhuc oculos media vel morte minaces?
 Fulmina torua vibrant, & sine nube tonant.
 Statque animus vindex vitâ fugiente superstes,
 Victuras animans in tua busta faces.
 Atroque è nimbo truncum caput increpat iras,
 Iras quas nullis expiet imber aquis.
 Indignansque nefas, sua lumina flectit in umbras.
 Tantus inhumani criminis horror habet.
 Pro scelus exitiale! silet Vox orba palato;
 Et tamen hanc vocem regia sceptrâ tremunt.

Hæret

Hæret enim memori sub corde cruenta securis,
 Ex animique animus spirat ob ore minas.
 Ut semel admissum circa præcordia crimen
 Hæserit; hæc semper dente tenace fodit.
 Inque dies sceleris semper succrescit imago
 Maior, & hinc plures pascit iniusta faces.
 (a) Fulvia Antony vxor Ciceronis caput acubus
 confixit, è Fulvia iam facta Furia.

Elegia 17.

 Illudunt impij coniugæ Ioannis
 capiti.

I Sacis Alecto crudis an credimus ipsum
 Nunc oculis haurit, quod tulit ense caput.
 Quin & Rex auido vorat improbus heluc hiatu.
 Laurus homo! tali cui dape victa fames.
 Quot Bacchus, Bacchiq̄ue comes Cypris euomit iras!
 Quotque parit mortes si lupa iuncta a lupo est!
 Sydereum caput in stygijs fera victima monstribus,
 Torua cruentanda lance quod visa vorat.
 Ah iacet, ad ludos, & ad orgia plena furoris,
 Euantesque lyras, carnificesque choros,
 Eximium caput ergo virum, caput altius astris,
 Lusus erit, rapidis ceu pila versa notis?
 Impia iam trunco quis non canit ecyma vati,
 Impia quæ sacrum despuit ore caput!
 Quis non hinc teneras atro sale perfricat aures,
 Momus vbi falso spargit ab ore iocos!
 Sannio quot tremulis hinc vndat, & inde cachinnos
 Faucibus! hæc vatis mors cui risus erat.
 Scurra procax cui non id scurræ oggannit in aurem!
 Liber vbi manat, libera lingua float.
 Nec satis est vatem sædis illudere sannis,
 Miscet adhuc spurcis posthuma tela probris.
 Ah! sine voce caput crudeli lancinat ictu.
 At scelus hoc refugis Cinthia pallet equis.

Forſan

Forſan vt ad diram tum ſtabat Adraſtia menſam;
 Vidit vt hæc, toruo tale quid ore fremit:
 Hoc fode Mæcha caput non ſunt ea vulnera vatiſ,
 Sed tua; te vatiſ cæca ſub ore fodis.

(a) *Ocyra canit. Prouerb. id eſt diras canit. hinc
 Perſius: Diſcincto canit ocyma verna.*

Elegia 18.

**Ioanniſ viuus & mortuus Herodiſ
 parricidium deteſtatur.**

Opprimis innocuam funeſta nocte lucernam:
 Scilicet inceſtas arguit illa faces.
 Hinc acuit diram vatiſ pia cura ſecurim,
 Purus amor fœdi damnat amoris opus.
 Te pudet inde tuo breuis hæret in aure pudoriſ
 Aura, memor vatiſ ſermo pudere mouet,
 Aſt agni vox blanda lupam ſibi neſcia gignit,
 Et ſibi Tiſiphonem iam Charis alba parit.
 Hinc vatiſ tuus ardet amor, furor inde Megeræ.
 Ille iubet ſoluâs; hic noua vincla ſtruit.
 Ocyûs haud æquas Rex impie frangit catenas.
 Fregeris, ipſe graui compede liber eris.
 Sed furit inſanæ vox omniſ & vna Megeræ,
 Quâ non ſit Stigijs ſeuior vlla vadis.
 Neſte pedes; auidoque rerum caput emete ferro,
 Non dabit è ſanctis libera iura ſuis.
 Anne putas pedicis quia vinctus obhæret ahenis
 Peſ; etiam vincto vox pede vincta ſilet?
 Hoc magis apta loqui eſt, quod ſi caput emetat enſis;
 Ceu noua lingua, volent cætera membra queri,
 Quin etiam nec voce caret Vox cædua trunco
 Peſtore: iam ſanguis vocis hic inſtar erit.
 Sin autem ſileat; non tam de frigore lethi
 Os ſilet; ac flammiſ leno ſceleſte tuiſ

Flagitijsque

Flagitijque horrore, Cupidineisque sagittis,
 Queis pius ambussit pectora casta dolor.
 Illud erat toties pulchro cur arserit igni;
 Ambierit sacro mortis honore frui.
 Cerne tui sceleris testes in morte minaces
 Hos oculos, istic vindicis ira flagrat.
 Morte suâ seris hoc ut scelus arguat annis
 Posthuma vox; nolet publica fama mori.

Elegia 19.

**Ioannis caput in disco ferale furiarum
 epulum detestatur pietas.**

Arguit incestum vatis vox ferrea crimen,
 Libera securo mens cui corde sedet.
 Et verò lupa spurca nouas ubi ruminat iras;
 Arsit in vlrices facta læna faces:
 Nam sæuum placidâ videas in pellice monstrum
 Cui Charis ore, sedet torua Megara sinu.
 Fac epulum natale, foresque intexere coronis;
 Vertet in exsequias sarta, dapelque dolor.
 En, lances ferale caput, cyathique coronant:
 Hoc decet hîc, festis texta corona rosis.
 Siccine natales reparat lux candida Soles;
 Si Rex atra necis pignora lance gerat?
 Deque crudore sacro sæuos furor hauriat ignes;
 Pax ubi festa leui versat in orbe choros?
 Prô funesta dies, hunc que parit atra furorem!
 Lux ubi natali fulserat alba toro.
 Quis non hic timeat concors in crimina nomen,
 Rex ubi tale nefas orsus, & orsa foror?
 O procul hinc virgo, flos occidet ipse pudoris.
 Et procul este nûrus. hîc probra specto tori.
 Væ! væ! væ! misero cur tam grauis incubat vltor,
 Et cui vox irę conscia fulmen alit!
 Vinit, adhuc viuit mutæ vox nescia mortis.
 Apra loqui truncum fit sibi lingua caput.

Fic

Fit tuba Vox. cælo vindex it clamor in hostem.
 Vocis vt incidit mucro scelestus iter.
 Vocalique tuos acculat morte furores.
 Si non vindicias experat inde suas.
 Clamor it hic cælo. scelus opprime terra sepulcro.
 Vltia scelus. superâ clamat ab arce Themis.
 Ceu fera pascè sacro rabiem nunc sanguine. sanguis
 Per tua quem fundas vulnèra, semper erit.

Elegia. 20.

**Totus orbis insanum & impium Hero-
 dis imperium de Ioannis cæde
 damnat.**

A Vricomus roseo dux qui præluet Eoo,
 Phosphorus augustis impulit astra rotis.
 Festus io, læto festus sol ardet in ostro.
 Natalemque redux imperat ire diem.
 Auspice iam Como, Cypris denupta Lyco.
 Increpat argute tinnula plectra lyre,
 Flexanimis facundâ modis chelys erudit orbes,
 Orbes, flexipedem queis fegit illa chorum.
 Leno Cupido caput choreę. preit ille magister,
 Multus enim ludo. multus & ille lyrâ est.
 Turpis amor casto sed vbi depugnat amori:
 Ah! amor incesto castus ab hoste perit.
 Quâ salit, ac numerosa trahit vestigiâ pellex;
 Opprimer inuisum frons cui pura, caput.
 Quid cum vate choroque? choris ager ille choragum?
 Hos fugit. alba nigris damnat vt agna, lupos.
 Inde rapace reus præscindit acinace vocem,
 Absonus ab verbo qui fremit arma, furor.
 An flet illa? cauis saxis memor accinit Echo
 Hoc scelus, & mœstis succinit vnda modis.
 Ingeminantque egri murmur lacrymabile ventî.
 Audieris ventos plangere; crede tubas,
 Sed tristes sine flore tubas, grandæve querelas,
 Queis dolor id toto damnat in orbe nefas.

Adde

Adde, quod iraris vindex furor arguet aëtris;
 Ut plorent, oculis induet astra dolor.
 Auritis scopulis si lugubris aggemat Echo:
 Dedecus hoc Divum nesciet aëtra queri?
 At surdo ne tale nefas nox supprimat aëto;
 Vox sceleri testis publica, mundus erit.
 Si Themis forte velis scitari conscia causam:
 Parua, gemens dices, sen magis nulla fuit.
 Vox levis aurâ, nigrâ quæ dedecus increpat aula;
 Cui sanctum nihil est, pro gratæ crimen erat!
 Aurâ quid leuius, grauius quid crimine cædis?
 Aura tamen summi criminis instar haber.
 Idque ubi sponder opem succo medicata salubri
 Lingua; reo pestis ne qua sit atra toro.
 Ah! futor in sæuam quò, quò ruis impie mortem?
 An mors apta malo quæ medeatur, erit?
 Parce precor Medico. quo cor dolet, oderis vulcus?
 Stulte, putas Medici morte medela venit?

Elegia 21.

**De execrabili Herodis scelere
Pij coniuæ execratio.**

AD HERODEM.

Ante quidem rebar eadem scelus esse furoris.
 Ut video; Veneris nunc ea ludus erit.
 Lusus ut est Boreæ turres strauisse procellis:
 Sic Cypridis risus nomina summa rapi est.
 Sed quod agit duri vis iracunda furoris:
 Hoc agit in molli vox chely fusa choro.
 Parce precor sceleri, quod & ipsa nec ausit Erynnis.
 Et cedat lacrymis mitior ira meis.
 Quid precor, ut tepidis tigris mansuescat ab undis,
 Ipsâ sequitua quæ magis seua furit?
 Cos ut inani pro corde tuo sub pectore staret?
 Cederet his mollis eos, quibus vror, aquis,

Cederet

Cederet & tanto chalybis genus omne dolori.
 Sed quid adhuc lacrymis os dolor eger arat ?
 Iste furor nullos mitescit amoris ad imbres;
 Quem parit incesto crimine foetus amor.
 Si scelus arcessas à fonte furoris, & orco;
 Eumenis huic sceleri, dic, caput ipsa fuit.
 Quod si fors aliquid sit, cui mens effera cedat;
 Credo, minor vatis cederet illa minis,
 Nulla tamen cessit, stat inexorabile pectus;
 Et rabies necdum, quo satietur, habet.
 Scilicet ad cytharæ sonitus, plaususque, chorosque,
 Surda lyræ iustas abstulit aura preces.
 Nil agitis lacrymæ, sed opus magè sanguinis usu,
 Frangat ut hunc duræ mors adamantina manu.
 Franget? adhuc tetrum ludit tigris impia ludum.
 Tigridis est risus, quod mihi planctus erat.
 Hospes uti digitis æstium ventilat aurum:
 Sic rotat articulis impia lena caput.
 Ast exsanguie caput, cui non tam morte silet vox;
 Quàm luxûs odio, luxuriæque probro.
 Si modò lingua cauo non ruminat ore querelas,
 Nec vibrat ira truces in fera monstra minas.
 Indignans oculos auertit, opinor, in iram
 Fulmineos, disco qui sine voce iacer.
 Nec cinis hic pallor, pallet de Cypride rædâ.
 Quæ dare iussa choros, tale sit ausa nefas.
 Cernis ut in mutas cruor emicat igneus iras?
 Arguit excisum probra cruenta caput.
 Si fuerit vox visa mori moriente palato;
 Triste sacro scribet sanguine fama scelus.
 Sanguine, iugis hiems nullo quem delectat imbre,
 Vlla nec annosis deterat hora rotis.
 Quis scit an & memori scelus hoc non pinxerit astro,
 Sanguineis scribi luna sùera notis?
 Terra parens certè violis id scribit & herbis.
 Arboribus scribit, scribit & ipsa petris.
 Ut sic purpureus iam sit liber orbis, & æther;
 Cui memor inscribat facta nefanda cruor.

Pythagoræ

(a) Pythagoras, & alij sanguineas in Luna literas arte magica abs se inscribi fingeant, easque ostendebant.

Elegia. 22.

Herodis Herodiadisque crudelitas.

Vos par vrget amor concordi currere fræno,
 Deperit incestum Iuno scelestæ Iouem.
 Et quasi non Iouis hic fat sit furor asper in hostem,
 Asperat immites coniugis ira minas.
 Hinc fitit Herodes, Herodias inde cruorem.
 Hæc sceleris causam sciscit, at ille scelus.
 Par ut vterque furit, par vrget vterque periculum,
 Et par inde nefas constat adulter Hymen.
 Inde dies vbi læta redit genialibus horis,
 Iucundi que vocant annua festa tori;
 Et redit ad cœnam funesti scena furoris,
 Digna Thyestæa denuo nube premi.
 Stat detestandæ cœnæ caput agnus in auro,
 Quem laniat sæuis bellua terna modis.
 Non perdix, non pavo sapit, nec Phasidos ales,
 Ebria Peucino nec placet vna mero.
 Non nisi delicias caput illætabile varis
 Hic facit, & pascit gaudia lauta cruor.
 Heu rabies! quam non Theris omnibus eluat vndis,
 Cui tot ad illecebras mors nisi cruda sapit.
 Quis neget hic epulum condi ferale Megaris,
 Pocula queis sanguis fercula truncus homo.
 Nec fat id est sceleri. (quisnam furor iste furoris?)
 Insuper obscænis polluit opprobrijs.
 Hic medio caput vngue procax defigit, & vncæ
 Nare sonat, rhonchos, sibilaque ille vibrat.
 Aut fodit alterno postica ciconia motu.
 Exserit hic linguam, despuit ille probrum.
 Censeres sentire feri ludibria scurræ
 Triste caput; surdas cui fremit ira minas,

S ij Luminaque

Luminaque in saevo scelus indignancia nimbo
Ardent attonitis fulmina bina toris.

Increpat & multo manans vox sanguine caedem;
Caedem, quam nullis explet Aetna rogis.

Est ego quid dicam? tu suggere, quisquis es, hospes,
Flebo, quod hic flebis; quodque querere, querar.
Natalem id nasci est Eoo cadere lucem;

Si mors sanguineis Phosphoron umbrat aquis?
Cernis adhuc oculos media vel morte minaces?
Fulmina torua vibrant, & sine nube tonant,

Elegia 23.

Diræ & minæ in adulteros.

Spectatum satis est, funesto vela theatro
Volue dolor, vindex deinde reuolue furor.
Lude Choro, lupa, triste scelus, crispisque cachinnos
Ingemina; ferro Vox vbi iussa mori est.
Omnis in extremam nondum sol occidit horam.
Alter adhuc alio voluitur orbe dies.
Tempus erit, vindex quo sceptrum recudet in enses,
Ut patiare nocens, quæ patienda iubes.
Murabitque in busta faces, ac vinciet olim
Ante corona comis, facta catena pedes.
Facta times? facienda caue: grauis incubat ultor.
Quæ modo blanditur spes, timor asper erit!
Iam superest tragicum quæ claudat scena furorem,
Scena theatri crimine docta necem.
Quis pudor hic noxæ, quæ deinde pudoris imago est?
Denique quis vindex hæc piat ausa dolor?
Sis memor illa, tibi iam cor defigit, & aures,
Quæ tulit augustum per fida lica caput.
Crudus adhuc, toruusque scelus, scelus increpat hostis,
Posthuma cui seras ruminat ira minas.
Ille, vides? trunco qui manat corpore sanguis,
In tua quod manet vulnera, sulfur erit!
Tam bene quæ saltas, aliena pericula demens,
Ipsa tuo letho triste piabis opus,

Illidet nocuæ mors sceptræ cruenta coronæ,
 Carnificesque metet falce rapace pedes.
 Per caput hoc iuro, caput inutolabile letho.
 Qui cruor it venis, fons necis ater erit.
 Clamat enim, clamat vocali vulnere sanguis,
 Plecte reos, iusto fulmiue plecte nefas.
 Quis tibi tum sensus? quas te mors abdet in umbras?
 Flectere qui possit numen, an vllus erit?
 Credo, nec ipsa salus te seruet ad hæc securæ
 Quas tibi procudit cœlitate noxa manu,
 Scilicet immani petulans de cæde cachinnus,
 Irritat nocuo vindicis arma ioco.
 At silet os index, quid tum? treme iudicis iram,
 Num quia præco silet, surdus & vltor erit?
 Impie quem damnas, ornas hunc prædo coronâ,
 Ferrea nunc, auro cœlitate mica.
 Arbitra libra necis gladius, tunc curia carcer,
 Rex reus, ipse torus triste tribunal erit,
 Quin etiam dirus sceleris quæsitior, & idem
 Testis, item discus testis, & hospes erit.
 Quamque secas ferro, cui vox it ferrea veri,
 Mille sibi linguas vnica lingua parit.
 Multa tui sceleris tot linguis viuet imago,
 Ceu speculi frustis crebra figura micat.
 Hoc & in argento cui plurima gutta cruoris
 Triste rubet, speculum lugubre cædis habes,
 Quor legis hoc disco stillas: tot & inde querelas
 Ad legis, & mæstæ pallidâ spectra necis.
 Quæque tuum stillans hoc sanguine gutta, furorem
 Arguit; e speculo lingua fit illa suo.

S. sig.

Elegia

Minæ in Herodem.

AD HERODEM.

P Ar quibus est nomen, grauat & par culpa nocentes;
 hec pares, pœnæ par manet ordo reos.
 Credula ne fœdæ fallat fiducia noxę
 Spem; tibi mors volucris Castoris ibit equo.
 Altera nunc Harpya toros si crimine fœdat;
 Alter & hic Phineus Rex scelus omne lues;
 Teque repente toro fulmen derrudet ad orcum.
 Hic tibi natales mors ager vsque dies.
 Triste feres crimen, qui non fers criminis auram.
 Vox vbi te duris increpat æqua probris?
 Qui fugis auersus pia vota monentis amici;
 Vindicis incurres obuius vltro minas.
 Vix vbi pungit apis: cui telo saucius omni,
 Si tamen exclamas, fulmen & arma feres?
 Ipse struit vindex ipsis ex spicula sceptris,
 Spicula sceptrigeras plectere nata manus.
 Occidat, occideritque finas in sanguine vates,
 Clamat adhuc, clamor cui prius iuit aquis.
 Os ex sanguine silet; sed adhuc in morte, cruento
 Eloquio surdas detonat ira minas.
 Turpe putas, isto sepelis cum funere crimen?
 Occinet excisum posthuma probra caput.
 Si silet elingui iam vox præcisâ palato;
 Incipiet verbum (prò tuba quanta!) loqui.
 Æqua Thyestæo non plangent scena theatro;
 Vt canet infandum tibia lyda scelus!
 Quæ non lucisonis vox aggemet æmula saxis,
 Vnde gemant Vocem tristia saxa mori!
 Quid iuuat infesto neruos rescindere ferro;
 Si lyra fracta, lyra plurima plectra parit?

Elegia 25.

Infelix Herodis exitus.

In scelus excudit ferrum furor asper, & iras
 Exacuit ferro, Tyndaris adde Paris,
 Sed Syrus ille Paris, simul & Syra Tyndaris vnum
 In caput arma duplex hostis iniqua mouet,
 Tertiaque accedit, gemino quæ militat hosti.
 Stulte quid in vatem Rex tria bella cies?
 Tunc illum pugnando? cades minor impare bello.
 Indomito varis cor adamante riget.
 At tuus ille furor vanos fluet orbis in ausus;
 Ceu tacitis albus qui fugit imber aquis.
 Sin contra, horrificis cæli fragror intonat armis.
 Quælibet vnde manus dissoluantur, erit,
 Perque genu fluet omne liquor, sed falsus ab egro
 Vertice, cui gelidus paller in ore timor.
 In nimbo ah trepido capitis grauis incubat vltor,
 Infringitque tuâ sceptrâ caduca manu.
 Dic, an non meritas Rex ardeat vltor in iras,
 Iustus ab iniusto cui perit hoste cliens?
 Nec scelus hoc vltum iustis Deus ibit in armis;
 De duce cui vatum gloria prima cadit?

Elegia 26.

Dispar Herodis & Ioannis
exitus.

AD HERODEM.

Impie cæca tuæ bacchare pericula vitæ,
 Ut lubet, ac varis de nece lude scelus;
 Idque ioco, ludus si sit tibi culpa furoris;
 Ludus item culpæ pæna perennis erit:

S iiii

ABJ

Ah! oculus cæco qui pronubus arsit Amori,
 Quot Stigio fœtas educat igne faces!
 Sic modò quæ fuerit blando via prima furor i;
 Vltima post sæui meta doloris erit.
 Victor ouans gestit, cui palma sit alta securis;
 Asperiore cades victor & ipse manu.
 Non vnunc, & erit sic semper, cedere virtus
 Visa semel, semper cederet ergo neci?
 Sic vbi cupressus fors tam premar inuida palmam;
 Non erit hanc maior semper vt vmbra premar.
 Esto cadat vates, vanæ sub imagine mortis:
 Inde triumphali surget ad astra rota.
 Sic aliâ de parte nouo rota vertitur axe,
 Aurea cui felix meta salutis erit.
 Cui sua tam liquidis dimanant gaudia riuis,
 Nectareoque fluit vita beata mari;
 Vt velopima fames sibi cæna, Lyæus amaror,
 Aula foret carcer, læta chorea labor.
 Regia gaza lutum, luxus regalis egestas,
 Purpura turpe sagum, dedecus omnis honos:
 Atra catena prius mortis scelerata supellex,
 Nunc radiat fuluis clara corona comis.
 Vsq; adeo dispar gemine nunc alea vitæ,
 Hinc Variis, miseræ vertitur inde lupæ?
 Dum profugæ trahit illa choros ad cornua lunæ;
 Nox subit, Eorum non habitura iubar.
 Sole nouo Vates pulchrum sed peccat IESV,
 Pulcher eo ducit Phosphorus igne diem.

Elegia 27.

Ioannis caput in disco execrabile He-
 rodiano conuiuio mortis donum.

Quæ vox sat poterit lacrymis æquare querelas,
 Prò furor! vt Vocem vis scelerata tulit?
 Conscia Vox verbi, casti Vox obses amoris,
 Et Vox Idalias vincere nata faces:

Heu!

Heu facinus crudele! silet; silet inscia fandi,
 Æternūque silens triste loquetur opus.
 Nempe tenax veri mens, & vis nescia frangi,
 Irritat rabidas in sua damna feras.
 Hinc castos animos odijs oppugnat, & armis
 Impius incesto qui flagrat igne furor.
 Quisquis enim turpi sceleri caput exserit orco
 Sidereum pulchræ lucis abhorret opus.
 Huic in lance caput lethi crudele theatrum,
 Erubuit tantum conscia luna nefas.
 Ergone mors læta struet in dape triste tribunal,
 Et pareras inter sceptrâ cruenta geret.
 Quid tibi cum ferro? vino Rex dilue curas;
 Dilue; sanguineo dulcior vva mero est.
 Cæde quid obscânâ violas terat impia tigris?
 Quid facit ad festas impia sica faces?
 Linque fero Marti sua spicula, linque furorem:
 Natali quid agit mors, furor, ira die,
 In calicem definge caput Scythâ terrior vrsô,
 Et bibe ferali pocla scelestâ mero.
 Ignosco sceleri, licet inde bibisse cruorem:
 Maius vbi Cypris iam fuit ausa scelus.

(a) *Scythæ & Boy olim crania hostium in pocula effungebant.*

Elegia 28.

Herodias in glacie saltitans demergitur digno rogo.

Crystallo radiante ruber calet hospes Iacchus,
 Iamque natat pingui cerua lepusque garo.
 Et myrrha madidos rosa liccat amœna capillos,
 Tibiaque argutis garrit amica choris.
 Solenni trabeata (viden?) dux mimæ theatro
 Ludit, & alta leui sub pede sceptrâ regit:

S v

Atque

Atque leuē rapido secum rapit orbe coronam :
 Dein rapidam mollis Cypris Erynnin agit.
 Fida sat est nulli quamuis sit amica voluptas ;
 Omnibus hæc noxę lugubre pandit iter.
 Vel rex , quem capiunt cytharęque , chorięque , coronas
 Inter , in arcanã compede seruus erit.
 Adspice , transuersum quò nunc furialis Enyo
 Abripit hunc , blandã quem lyra fraude capit.
 Sponte quod haud ageret Rex , cui stat gratia Vatis ,
 Mœcha procax blando crimine suadet agi.
 Hic hilares vbi spectro choros , hilaremque Lyæum :
 Hei mihi ! prædo sacrum præcidit ense caput.
 Idque verecundo circumfert lictor in auro :
 Erubuit terrum lanx violanda scelus.
 Attonitę fugiunt emoto cardine postes ,
 Vt sensere nefas exitiale tori.
 Cui non vltro fluunt trepida de fronte corollæ ?
 Quęque manu stabant pocula sponte cadunt ?
 Qui modo purpureus , mœstus nunc pallet Iacchus ,
 Præque metu cyathis effugit omne merum.
 Istud an æthra nefas , tellus coniurat & æther ?
 Alter enim ficcat , altera fundit aquas.
 Obduratque gelu , queis ludat adultera , fluxus ,
 Quodque solum credis , fluxus id humor erat.
 Vtque choris est fulta , chorum lupa versat in amne ,
 Orgiaque hic alijs ludit agenda modis :
 Mors sed in amne natat , fontemque liquentibus orco ,
 Quas bene Ioannes fuderat , haurit aquis.
 At bene si spectes , iustæ Themis arbitra pœnæ ,
 Dum realena luit , non fuit vltia nefas.
 Ipsa magis sed iniquã nouum scelus vltio peccat .
 Quæ benè det flammis , corpora donat aquis.
 Si quoque iam peccat vindex , quæ plectat inultum
 Naufraga pœna scelus , culpa quid ipsa facit ?
 Ast vbi plectit aquis , vindicta quod expiet igni
 Crimen , vtroque luit mœchus vterque scelus .

Elegia 29.

Aura Herodi prius serena euadit in
procellam.

A D H E R O D E M.

Læta diu placidis vbi sors adrisit in astris;
Lulit inoffenso festa carina mari.
Sæua sed ira salo placidas nimis increpat auras.
Et tumidis haurit vela sepulta fretis.
Scilicet Herodes, nec non Herodias vnum
Ambo scelus, lætos instituere choros.
Sed sine lege choros, ludi modus abfuit omnis.
Ægysthusque nefas ausus, & ausa Cypris. (A)
Vna choros, alter scelus vrget, vterque furorem,
Deque furore grauem ludit vterque necem.
Ludat in omne scelus, cui mens sit nescia fati: ”
Ludere sic tuto crimine nemo potest. ”
Nam quoties castum fraus damnat adultera nomen: ”
Omnis in auctorem noxa pianda redit, ”
Sed timor ante, dolorque minace recusat ab orco, ”
Corda dolore flagrant, ora timore gelant. ”
Non bene Bacche graues mensâ premis vbera curas. ”
Diluitur nullo spinea cura mero, ”
Ferreæ nam thalamis posuere cubilia curæ, ”
Vitricæ curæ, mors quibus atra comes. ”
Mors è frontè rosas feræis euerberat alis, ”
Læta caput spinis implicuisse caput.
Aura serena quidem lætum promittit Eoum.
Siqua fauet fonti; mox breuis aura fugit.
Longa sed in seram tempestas deinde procellam
Detonat, & stygios sæuit inusque lacus:
Improba merx meretrix, has dum cadit hausta sub vndas;
Queis cadit hausta fretis, haurit & ipsa procos.
(a) Ægysthus Clytemnestra adulter occidit Aga-
memnonem eius maritum.

Elegia 30.

D. Ioannis triumphus.

1. *Amor diuinus Ioannis adornat triumphum.*
2. *Ioannis in curru triumphali maiestas.*
3. *Triumphus, & in eo monstrorum sub rotis oppressio.*

Interea Vates flos pulchrior emicat astro,
 Purior illimi cui niue candet amor.
 Victor amor felix, cui semper adorea bello
 Floret, & ante tubas omina læta vouet :
 Et Dux ipse, comesque suo cum Vate triumphum
 Apparat, & Vati præmia sera canit.
 Saeva sed in fædos obnunciat omina pardos,
 Pardos, queis proprium crimen adulter Hymen.
 Dicitur alba prius tristem traxisse ruborem,
 Mortis opus, lenæ quæ rosa fronte stetit.
 Qualis at hic Vati claræ fiducia laudis
 Surgit, Idumæo cui fata palma toro est !
 Vt rata vota tulit, pulchræ mors conscia famæ;
 Candida pennato fama triumphat equo.
 Iamque triumphales aduoluit ad astra quadrigas
 Gloria, purpureâ gloria picta rogâ.
 Ipse suo Vates vt tinxit sanguine lauros ;
 In caput admittit laurea ferta suum.
 Dux habiles flecti pudor emoderatur habenas
 Puniceas, pictis quas struit ille rosis.
 Cui sol ipse suos optat transferbere currus,
 Curribus vt curas adderet inde suas.
 Haud aliâs alijs lux pulchrior vlla quadrigis,
 Ardet eques gemmis, ignibus ardet equus.
 Vatis at adsidit latus hinc soror alba Pudori:
 Inde sedet duris læta Virago malis.
 Principe stans dextrâ sceptrum Iouis incubat ales;
 Qui legit innubi solis ab ore iubar.

Præradia

Præradiat læuâ lampas , lux nescia noctis ;
 Ni magè sol terris alter , & alter ear :
 Ne stet Acidaliùm cælo de Cypride sidus ;
 Pulsa Venus cælo est. Phosphorus alter erit.
 Phosperus alter erit, casti lux candida vatis,
 Cui sit & Idalio pulchrius igne iubar.
 Quid loquar auratis fulgentes axibus orbes ?
 Quæque tremunt duris saucia monstra rotis ?
 Hic locus , hîc vdo Como comes vdu lacchus,
 Et Venus hic duro pondere pressa gemit.
 Hic inceustus Hymen, choræque, lyreque, voluptasque,
 Hic Odium, eque Odio dira Libido necis,
 Et quodcumque scelus blandis meditatur Erinny
 Picta dolis, vindex queis struat arma dolor.
 Ipsa, vides? longo miscens cum sanguine fletus,
 Lena pari leno saucius axe iacet.
 Alternantque pares sociâ sub strage querelas :
 Exprobrat hic fraudes , exprobrat illa scelus.
 Interea superas Vates adsurgit ad arces
 Victor, & astringeris subijcit astra rotis.
 Sub pedibusque vides letum decurrere solem,
 Vatis ad occasum qui modò mestus ijt.
 Sol cui de radijs struit hinc, struit inde coronam.
 Hauriat vt pernox Phosphorus inde iubar.

F I N I S.